

~~000/51~~

062-4883

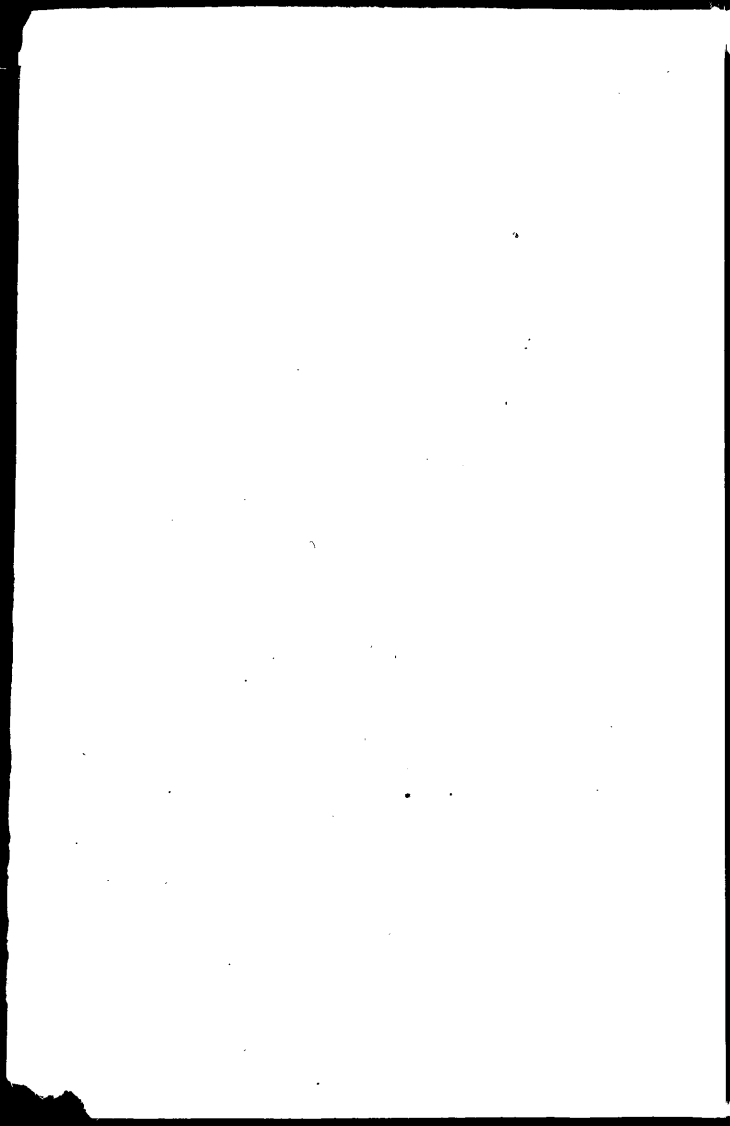

01 1093 2902 UB AMSTERDAM

689 C 37

32

CZAAR PETER DE GROOTE.

C Z A A R P E T E R

D E

G R O O T E,
Z A N G S P E L,

HET FRANSCH VAN

B O U I L L Y,

GEVOLGD,

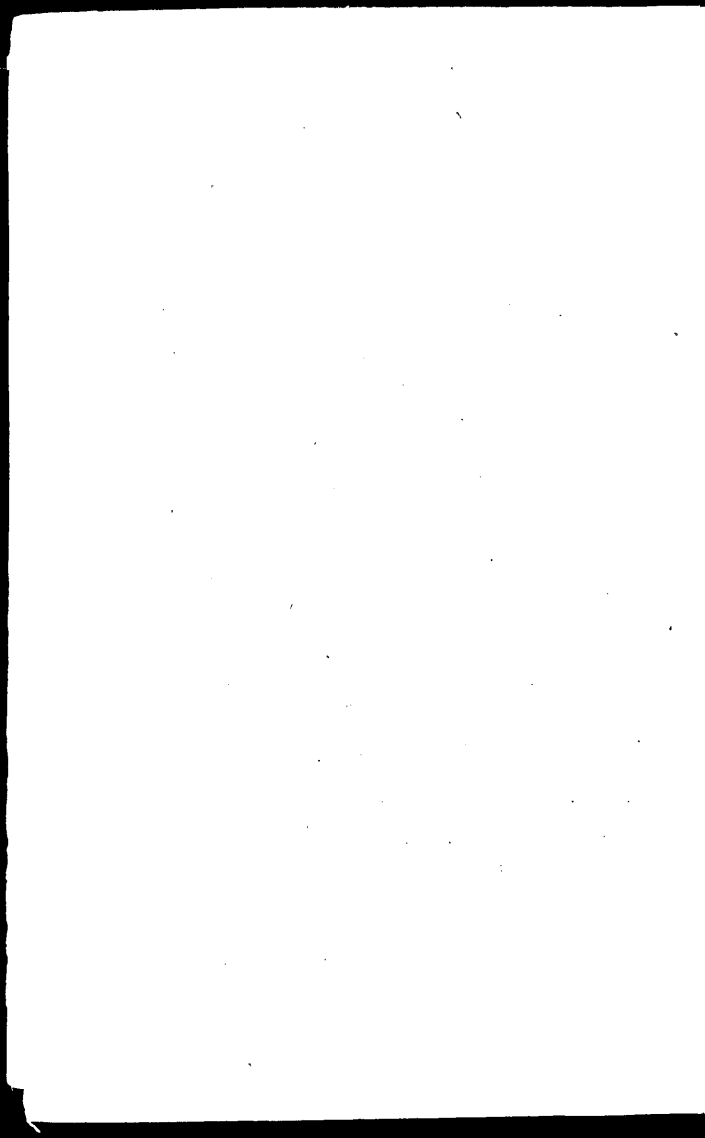
DOOR

B A R T H O L O M E U S R U L O F F S.

Te AMSTELDAM, by
ABRAHAM MARS, 1799.

Met Privilegie.

T O E W Y D I N G

A A N M Y N E N

K U N S T V R I N D,

. * 4

D E N

D E N

H E E R E

PIETER PYPERS,

*CONTRAROLLEUR VAN 'S LANDS
INKOMENDE RECHTEN,*

T E

A M S T E R D A M.

o PYPERS! 't was toen ik, op Amstels schouwtooneel,
Het zangspel invoerde, en geen moeite ontziende, elk toonde,
Hoe ook, by ons, de zanglust woonde,
Dat gy me, als kunstvrind, vielt ten deel.
Ik spoorde U aan, om mede, als veelen myner vrienden,
Ten nutt' des Schouwburgs ook de hand aan 't werk te slaan,
Ten einde 't zangspel, dat elks aandacht scheen te binden,
Met treur- en blyspel t'faam ten reije te doen gaan,
Ter koestring van den smaak der toon- en zanggezinden,

Gy

Gy liet u rasch, door my, vriendschaplyk overreën,
 Om, aan het zangspel, tyd en yver toe te wyden;
 En zaagt, met my, den smaak dier tyden,
 En Schouwburghs val, die zeker schein,
 Zo ge ook der Franschen smaak niet volgde, op 's volks begeeren:
 Hierom gaaft ge uw *Zemire* en *Azor* in het licht;
 Waardoor gy Schouwburghs ramp in voorspoed deed verkeeren:
 Dus hebt gy Amstels volk en 't schouwtooneel verplicht,
 Deez', door 't vermaak, dien door zyne inkomst te vermeëren.

Dit streefde U. .! Schouwburghs bloei en roem bekoorde uw ziel;
 Neen, gy verwyfde niet, kunstweekend, voort te vaaren
 Aan 't zangspel, 't welk schein vreugd te baaren,
 En, als by voorkeur, 't volk beviel.
 Met welke aandoening zag ik voords uw vorderingen!
 In menig dichttafrees, uitmuntende in waardy.
 Wie kon dus, met meer rechts, naar de eerlouwrieten dingen?
 Gy zette, jaar aan jaar, den Schouwburgh luister by,
 Gelyk een voorbeeld van Apollo's voedsterlingen!

x T O E W Y D I N G.

o Kunstgenoot! wien voegt het billyker dan my,
Die, dichtkunstoeffnend, fints mogt in uw vrindfchap deelen,
En zich, aanhoudende, zag ftreelen
Door vruchten van uw poëzy,
U, ten Mecenas van dees lettervrucht te vraagen?
Gy gingt my minzaam voor; ik nam uw *Felix* aan,
Toen 't aan uw vrindfchap, zo gulhartig, kon behaagen,
My d' eere naam van zyn' befchermer toe te ftaan.
Vergun 't my ook, U, dit myn zangfpiel, op te draagen.

Ik noop U geenzins ter befcherming van een' vorst,
Die, aan den wellust, als een ftaaf ten prooi gcgeeven,
Zyn heil zoekt in een fchandlyk leven;
Of, door onfchuldig bloed bemorscht,
De rol fpeelt van een hoofd der aardschgeweldenaaren;
Die, driest, den kunstnaar uit zyne ftaaten bant:
'k Wy' U een' vorst toe, die geen moete of zorg wil fpaaren
Ten bloei der kunsten en des voorfpoeds in zyn land;
Een', die menschlievenden wil vormen van barbaaren.

Wie weigert zulk een' vorst zyn toegenegenheid ?

By wien , die braaf denkt , kan hy de achting ooit ontbeeren ?..

Hy doet zich door verdiensten eeren ;

Daar hy , door u , als begeleid ,

Op 't Neêrduitsch schouwtooneel voor 't oog zich zal vertoonen ,

Zal waanwyze onkunde , aan berispingen verlaafd ,

Zich vruchtloos wapnen om zyn waardigheid te hoonen.

Door uw goedkeuring in zyn' waaren roem gestaafd ,

Ziet hy zyn' wensch voldaan , en ik myn' arbeid kroonen.

B. R U L O F F S.

Den 6den Jan.
1799.

B E R I C H T.

Meer dan eens heb ik ondervonden dat, wanneer iemand gehinderd word eenig letterkundig voordbrengzel met dien yver af te werken, waarmede het zelve begonnen word, die yver verflaauwd schynt te zyn, om het weder op nieuw op te vatten: voornamentlyk als zich intusfchen andere onderwerpen voordoen, dewelken dermate onzer aandacht winnen, dat wy ze wenschen aan het licht te biengen.

Dus was het geleegeen met myne vertaaling van CZAAR PETER DEN GROOTEN, welke ik reeds, voor vyf jaaren begonnen hebbende, in verscheiden voorberichten van tooneelslukken, dewelken ik toen de voorkeure gaf af te werken, van tyd tot tyd beloofde uit te geeven; aan welke belofte ik niet voldeed, en, misfchien tot heden, niet voldaan zoude hebben, byaldien de dringende en vrindelyke aanfpooring der heeren Commisfarijfen van den Nederduitfchen Schouwburg der Bataaffche Republiek my daartoe niet hadden doen befuiten, dewyl hunne Ed. oordeelden, de vertooning van dit stuk geen' minderen dienst aan de zangfpelebeminnacren te zullen doen, als voordeel aan het fchouwtooneel toe te brengen.

Ik moet rondborstig bekennen dat het my, om twee redenen, niet berouwt, dat dit zangfpiel tot heden toe is achtergebleeven; vooreerst, om dat ik reden heb my ver-

zekerd te houden, dat het thans in den besten smaak, zo wel in de waare costume van kleederen, als treffelyke decoratiën, ten toonecle zal gevoerd worden; en ten anderen, dat ik my nu niet verplicht gevonden heb, het zelys in vaersen te doen verschynen; want de prozaische spellen in vaersen te brengen is eene lastige taak: voornamentlyk in zang- en blyspellen, die 'er niet zelden langwyliker door worden, waardoor men somwylen word blootgesteld aan waanwyze berispingen, en zulks wel van sommigen der zulken wier lot het geworden is na te praaten het geen een auteur of vertaaler ter nederfeld, en die genoodzaakt zouden weezen zich te gedragcn gelyk Grootenstein, in het blyspel DE DEUGDZAAME ARMOEDE, zich met Warrenberg, omtrent op het einde van het derde bedryf, van het genoemde tooneelsluk, voordort.

Ik zal het karakter van Czaar Peter niet behoeven te ontwikkelen, wyl 'er, dat betreffende, verscheiden leezingen voorhanden zyn; ja zelfs wet byna iederen in ons land, by mondelinge overlevering, dat hy geheel den scheepsbouw toegedaan was: zelfs had hy, in het begin dezer eeuw, reeds meer dan twee honderd schepen, bestaande uit oorlogschepen, bombardeergaljooten, galeijen, geleasfen, roffschepen en kapers, op de NIEPE en WOLGA dryven, tot welker vervaardiging hy eene menigte schepstimmerlieden uit Holiand, Engeland en Venetie deed komen. Wat Catharina betreft, zy was van een onbekend geslacht, en uit medelyden of gevoed, en getrouwd

geweest aan een soldaat van Lyfland: zy wierd uit hoofde haar deugd en verdiensten door Peter tot keizerinne verkoren. De schryvers van l'Esprit des Journeaux, in den jaare 1790 uitgegeven, merken aan, dat dit tydſtijp in de historie van Peter, den heer BOUILLY, opſteller van het Franſche ſtuk, gelegenheid gegeeven heeft dezzeijfs zangſpel te vervaaraigen. Waarschynelyk heeft de auteur, om tyd en plaats te behouden en eene geſchikte ontkenning aan zyn ſtuk te geeven, het ſpel niet verre van Moscovie doen vertoonen, het geen miſſchien als een verſichtſel moet aangemerkt worden. Deze ſchikking is zo wel voor zyne rekening, als dat hy aan alle de perſoonaadjen, in dit ſpel voorkomende, Franſche naamen geeft, niettegenſtaande zy alle woonachtig zyn in een dorp in Rusland gelegen. Ik heb, hier boven, volgens de historie, aangemerkt, dat Czaar Peter alleen ſcheepſtimmerlieden, ten zynen dienſte, uit Hoiland, Engeland en Venetie heeft ontboden. Zo het ſpel in dezen tyd ſpeelde, waarin zich de Franſche natie over den geheelen aardbodem ſchynst te verſpreiden, zoude ik my niet verwonderen, zo verre van haare reputatie, Franſche ſcheepſtimmerlieden, in eenig ver afgelegen land, te kunnen vinden.

Daar onze nationaale zangſpel-vertooners reeds een geruimen tyd achter een, en zelfs in dit ſchouwburgs-jaarſaiſoen, duidelyk getoond hebben, dat zy voor geene uitheemſchen behoeven onder te doen; offchoon onze natie veelal het zwak heeft vreemden, minder verdienſteyk dan

de

de onzen , ten kosten derzelveu , te verheffen ; zo durf ik my verzekerd houden , (den nayver onzer braave sujetten kennende om lauweren by onbevooroordeelde kunstkenneren te winnen .) dat dit zangspel dien gewenschten uitslag zal erlangen , welken het te Parys , thans weinig meer dan negen jaaren geleden , heeft genooten ; en aan het oogmerk der heeren Commissarissen van den Nederduitsehen schouwburg der Bataafsche Republiek , ten opzichte , zo wel om aan den aanschouweren vermaak te verschaffen , als den schouwburg te bevoordeelen , zal beantwoorden .

P E R S O O N A A D J E S .

PETER DE EERSTE, *bygenaamd de Grootte, der
Rusfen keizer.*

LE FORT, *staatsdienaar en vrind van Peter.*

MENSIKOFF, *stedehouder in Moscovie.*

CATHARINA, *een jonge weduwe.*

GEORGE MORIN, *scheepstimmerbaas, by wien Ca-
tharina, Peter de Grootte en le
Fort inwoonen. Peter de Grootte,
onder den naam van Peter, en le
Fort, onder den naam van André.*

GENEVEVE, *vrouw van George Morin.*

CAROLINA, *dochter van George en Geneveve.*

ALEXIS, *zoon eens ryken landpachters; doch ouderloos.
Minnaar van Carolina.*

MATHURYN, *een grysäart, oudöom en voogd van Alexis.
Een notaris.*

*Eenige scheepstimmerlieden, in dienst van George Morin.
Boeren en boerinnen.*

*Bevelhebbers
Lyfwachten en soldaaten* } *van Peter den Grooten.*

*Het spel speelt in een dorp in Rusland,
aan den oever der zee.*

C Z A A R P E T E R

D E

G R O O T E.

Z A N G S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

Het Tooneel verbeeld een breed veld van een dorp. Ter eener zyde is het huis van George, waaraan eene groote deur is, doorwelke men op de sloopstimmerwerf gaat.

Ter anderzyde staan eenige boomen, eene berceau uitmakende. In het verschiet wordt de zee gezien, aan welker boorden sloopstimmerhout, balken en gereedschappen liggen. In het midden vertoont zich een byna afgemaakt groot schip.

E E R S T E T O O N E E L.

PETER, LE FORT, beide als sloopstimmerlieden gekleed.

Eene minigte sloopstimmerlieden. Zy werken allen aan het schip, en zingen, werkende, het volgend Choor.

C H O O R.

Dat elk zyn stem nu paar'

En zyne vlyt doe merken.

Wanneer we zingende, yurig, werken,

Valt altyd de arbeid minder zwaar.

Eerste Bedryf.

A

LE

■ CZAAR PETER DE GROOTE.

LE FORT.

Laat nu blyfſchap boven ſtreeven,
Men denke om geen leed of ſnart,
Zy maakt ons wel te vreên van hart,
En is 't genoeg van ons leven.

C H O O R.

Dat elk zyn ſtem enz.

PETER EN LE FORT.

Maar all' deez' vreugd, hoe zeer te roemen,
Is 't minſte deel van ons geluk op aard,
Men kan zich eerst met recht gelukkig noemen,
Als liefde zich met vrindſchap paart.

*Onder het zingen van dezen laaſten regel zien Peter en
le Fort zich met eene ſterke vervoering van ziele aan,
zich de handen in elkanderen drukkende.*

C H O O R.

Dat elk zyn ſtem enz.

*Onder den zang van Peter en Le Fort zingt het
Choor, werkende.*

Met Luſten.

PETER.

Zie zo, alle onze ſtukken hout zyn afgewerkt, komt,
maats! wy dienen ginds op de werf te gaan om nog
eenige anderen klaar te maaken.

*Alle de ſcheepſtimmerlieden ſlaaken hun werk en gaan,
hier en daar, op de werf uit elkanderen.*

TWEE.

Z A N G S P E L.

T W E E D E T O O N E E L.

PETER. LE FORT.

LE FORT.

Hoe yverig en met welk een' lust en vaardigheid maakt gy uw werk af. Ik ken, indedaad, geen een' werksman die u evenaart. Ô Peter! ô myn Czaar! Ja, ik kan niet nalaaten, daar wy hier thans alleen zyn, u dus te noemen; deeze naamen zyn zeer dierbaar aan myn hart. Het doet myne ziel aan, u in deze kleeding, met den byl in de hand, den yver te zien aankweeken, in de gansche menigte werklieden, hen rustig voorgaande in een' zo moeiljyken en zwaaren arbeid. Wie zoude, u dus ontmoetende, gelooven kunnen dat gy de souverein zyt dezer landen, de magtige keizer aller Rusfen?

PETER.

Waarde le Fort; laat af my meer te pryzen. Zyt gy niet de oorzaak van alles wat ik verricht? Beste myner vrinden! Ik dank het gelukkig uur waarin ik u het eerste aan myn hof vernam. Ik was negen-en-twintig jaaren oud, keizer van het grootste keizerryk van den ganschen aardbodem, opgevoed gelyk myne voorouderen, trots en wreedaartig, en zonder de minste verdienste: ja ik mag 'er byvoegen, zonder eenig denkbeeld van deugd, toen het goed geluk my u te Moskovicn deed ontmoeten. Uwe houding behaagde my,

Eerste Bedryf.

A 2

ik

4 CZAAR PETER DE GROOTE.

Ik las de oprechtheid van uw harte in de trekken uws aangezichts. Hoe spoedig wierd gy myn vertrouwing! Ik maakte u tot myn' minister, en het verwyld niet lang of ik offerde u myne vrindschap. De neigingen myns harte bleeven niet lang voor u verborgen. Gy oordeelde die neigingen niet ongechikt om veele vorderingen te maaken. Het was uw oogmerk my te doen gevoelen dat hy, die zyne medemenschen moet regeeren, moest begrypen, dat hy ook een mensch, gelyk aan anderen zyn moest, en dat hy zich in staat bevond zich zelven te kunnen regeeren. Om hierin naar wensch te slaagen, verwyderde gy my van de verlokkingen des troons, zo zeer geschikt om een hart van den waren weg der deugd af te leiden. Gy bewoogt my Moskovien te verlaaten. Wy doorreisden te samen Engeland, Holland, Frankryk, ja byna geheel Europa. Ik kreeg, door u, een natuurlyk begrip van zeden, wetten, regeeringsvormingen; van kunsten, weetenschappen en den koophandel. Gy verzelde overal myne gangen; geen oogenblik waart gy van my af, en waarfehynelyk zal myn volk my alleen de glorie geeven van alles wat gy met my hebt verricht; want wy zien toch gemeenelyk dat de vorsten alleen den roem verwerven dewelke hunnen ministers, voor het grootste gedeelte, toekomt: wie, van ons beiden zoude nu, naar recht, den meesten roem verdienen, van het geen wy tot hier toe dedden, gy of ik?

DUO.

D U O.

PETER.

Ja, uw verdienste en trouwbetooning,
 Zyn myn geluk en roem op aard.
 Van my verdient uw vriendschap een belooning,
 Die uw getrouwheid evenaart.

Onschatbaar vriend! wien 'k moet waardeeren;
 Wiens nyvre zorg, wiens les my strekt tot vreugd,
 Ik moet in u het waardigst voorbeeld eeren
 Van kundigheên en zuivre deugd.

LE FORT.

Zo ooit myn dienst, myn trouwbetooning,
 O Vorst! uw roem vergrootte op aard,
 Zo vindt myn hart in zich zelv' een belooning
 Die mynen dienst ruim evenaart.

Gy moogt my als uw' vriend waardeeren,
 Doch 'k wil geen loon, 'k dien uw belang met vreugd.
 Het is te veel my als een voorbeeld te eeren,
 Myn vorst! by u, zo ryk in deugd.

Ze omhelzen elkanderen.

LE FORT.

Welk een navolgbaar voorbeeld zyt gy voor de vorsten! Tracht my toch den roem niet op te dringen van uwe loffelyke daaden. Het geen ik voor u deed zoude een ander, in myn plaats zynde, ook gedaan hebben. Maar welk een monarch zoude u ooit navolgen in het geen gy deed? Hoe veele vorsten zyn 'er die hunn' kostelyken tyd laten voorbygaan in ledigheid en in den

Eerste Bedryf.

A 3

rui-

6 CZAAR PETER DE GROOTE.

ruimen teugel aan hunne zinnelyke vermaakelykheden te vieren, daar gy, in tegendeel, dien tracht door te brengen door uwe driften in te toomen, en de menschen te leeren kennen, de kunsten en wetenschappen te doen bloeijen, en uw harte dermaate te vormen, dat gy den rang waardig zyt dien gy moet bekleeden. Tot myne vreugde zie ik des hemels zegen uwe ontwerpen reeds bekroonen. Gy hebt het genoeg te zien dat uwe onderdaanen zich bevytigen die kunsten, in dewelken het u behaagt hen te onderwyzen, tot volmaaktheid te brengen. Dan het mishaage u niet dat ik u onder de oogen brenge dat wy reeds al te lang hier op dezelfde plaats vertoefden. Wy zyn reeds langer dan een jaar in dit dorp verbleeven, en... geloof me, het is nodig dat wy ons, hoe eerder te beter, naar elders begeeven.

PETER.

Ik begryp uw oogmerk waarom gy my raad geeft dees plaats te verlaaten. Gy wenschte, dit blykt my niet onduidelyk, dat ik de banden, die my binden, mochte losrukken. 't Is my niet meer mogelyk. Te vergeefs zoude ik my zelve geweld aan willen doen Catharina te verlaaten! Ik kan, zonder haar te zien, niet leven. Ik heb aan haar beloofd my met haar te vereenigen.

LE FORT.

Hoe! gy? Kan het mogelyk wezen? Bedenk, myn vorst! dat Catharina slechts de weduwe is van een soldaat uit Lyfland.

PETER.

Waarom zou my zulks hinderen? Zo myne geboorte my boven haar verheft, haare deugden maaken haar met my gelyk.

LE FORT.

Wat zullen uwe Moskovifche edelen zeggen, en de eerften van uw hof?

PETER.

Niets, zo dra ze haar zullen zien, en haare waarde zullen kennen. Ik beken dat ik onkundig ben uit wien ze geboren is; maar gy weet dat eene geregelde opvoeding, dewelke zy aan een kundig en deugdzaam minister te danken heeft, haar verre boven haare geboorte en haaren staat verheft. Gy kent immers met my de onfchatbaare gevoelens die haare ziele voedt. Ingetogenheid, verftand, eene tedere gevoeligheid, eene edele denkenswyze, Catharina bezit deze allen. Wil hier mede verenigen haare bevalligheden . . . haare fchoonheid . . . Indien gy dit alles in aanmerking neemt ben ik overtuigd dat gy zult aflaaten uwen vriend, door uwe verwytingen, te grieven.

LE FORT.

Verwytingen? Het is 'er verre af, dat ik uwe liefde zoude afkeuren. Ik fpak alleen van uwe eerfte hovelingen die uwe keuze in een nadeelig licht zullen befchouwen, doordien ze zich inbeelden dat de verdienften geene plaats vinden in menschen van geringen afkomst. Ik ben van het zelfde gevoelen als gy. Daar

Eerste Bedryf.

A 4

zich

B CZAAR PETER DE GROOTE.

zich Catharina de achting en liefde eens braaven monarchs heeft weten waardig te maaken, verdient zy, met recht, zyn hand te erlangen. Doch gy zyt tot nog toe by haar onbekend.

PETER.

oJa. Dan, dit is het juist het geen my, by haar zynde, de aangenaamste oogenblikken doet erlangen. De gemeenzaame naamen van Peter en Le Fort, die wy beide hebben aangenomen, zullen niemant in gedachten brengen, om te onderzoeken wie wy zyn; en, ten anderen, wie zoude immer vermoeden, dat twee perfoonen die zich voordoen als van geringe afkomst te zyn; twee cameraads als sloopstimmerlieden uitgedost, de een keizer zyn zoude, en de andere.... deszelfs vriend? Byaldien Catharina wist dat haar minnaar derzelver opperheer, en keizer ware; dat hy geene kroon zoude willen draagen, dan om dezelve met haar te deelen...? Wat zeg ik, byaldien zy zulks slechts vermoedde, zoude ik haar mogelyk derven en haare hoogachting voor my zou haar zekerlyk beletten my te beminnen. Neen, neen, laaten wy volharden, in deeze kleeding, haar te beminnen, en van haar bemind te zyn. Zy draagt my haare liefde toe in het denkbeeld dat ik aan haar gelyk ben. Die dwaaling geeft myner ziele te veel genoegen, dan dat ik wenschen zoude by haar bekend te zyn... Zy komt... laaten we ons kwytten de rollen, de wy voorgenomen hebben te spelen, wel uittevoeren.

LE FORT *Catharina naderen ziende.*

De blydschap blinkt op haar gelaat. Voorzeker heeft ze weder eene of andere braave daad verricht. Het is haare gewoonte met weldaaden den dag te beginnen.

D E R D E T O O N E E L.

PETER, LE FORT, CATHARINA.

CATHARINA, (*zy komt aan de overzyde van het huis van George op het tooneel.*)

Altijd by elkanderen?

PETER.

Ja, voorzeker. Ik ben zo weinig wel te vreden, zonder André by my te hebben, als ik my weinig gelukkig kan rekenen zonder Catharina te zien. Maar gy moet het my niet kwalijk neemen als ik u eene kleine verwyting doe. Het is reeds middag, en het is voor de eerste maal dat ik u, deezen dag, aanschouwen mag.

LE FORT.

Carolina is u op de werf komen zoeken. Zy heeft ons gezegd dat gy reeds zeer vroeg waart uitgegaan.

CATHARINA.

Ik ben een' ongelukkigen wezen troosten. Deeze ver-richting heeft my belet u, dezen morgen, te komen zien.

PETER.

Het is u van harte vergeven. Hoe ik my ook in uw byzyn verheugen mooge, vertroost ik my meestal in
Eerste B: dryf. A 5 uw

10 CZAAR PETER DE GROOTE.

uw afzyn , verzekerd zynde dat gy u bezig houdt het
geluk van anderen te bewerken.

LE FORT.

Beminnenswaardige Vrouw ? Uw lot is inderdaad be-
nydenswaardig. Van den grysaard tot het kind toe , en
van beider kunne , wordt gy hier in 't dorp bemind.

CATHARINA

't Is waar , ze beminnen my : doch dit spruit uit hun-
ne teêrgevoeligheid. Hunne erkentnisse overtreft ver-
re al het geen ik voor hen verricht. Ach ! konde ik by
de zorg die ik voor hen draag , voor de hulpe die ik
hen toebreng , mededeelzaamheid oeffenen!.. Een genoe-
gen dat zo veelen , die daartoe in de mogelykheid zyn ,
nalaaten.

A R I A.

CATHARINA.

Ja , vrinden , ja iets brants te pleegen ,
Maakt het geluk uit van den mensch.
Dit is der braaven beste wensch :
Dit is 't gebruik van 's hemels zegen.
Zo my het lot ooit schenkt zyn zegening,
Zal de armoê daar steeds mild in deelen.
Wat heil voor me , als de fierveling
Zyn smart door myne gunst voelt heelen !
Hien by te staan ,
Die 't onheil nêêr kon slaan.
Kan myne ziele onschatbaar streelen.
Zo my het lot enz.

PETER, *met de uittrijfte vervoering.*

Aaleraanbiddelykste vrouw! in welker zielé de volmaakste gevoelens heerschen, ô Catharina! hoe diep weet gy, door uwe deugden, in myn hart te dringen!... Gy zegt dat gy de ongelukkigen geen' bystand kunt toebrengen dan alleen door uwe zorgen, en hen niet genoeg naar uw verlangen kunt mededeelen! Wel nu, ik zal u myne halpe verleenen. Ik beveel u de geringste gelegenheid op te spooren om weldadigheden te pleegen. Wil hen vry beloften doen: zeg dat gy dezelveen zult ten uitvoer brengen. Gy behoeft niet voor de vervulling van het geen gy belooft te vreezen, ik ben in staat voor alles te zorgen, (*ter zyle*), ô Hemel! wat zeg ik? ik verraad myn zelfven.

LEFORT.

Gy praat zeer gemakkelyk, myn goede vriend. Als men u zo hoort spreken zou men zeggen dat gy eene kar met geld achter u had.

PETER, *met verlegenheid.*

Gy hebt waarlyk gelyk. Ik sprak daar als iemand die niet wist wat hy zeide; doch Catharina! gy schilderde daar het pleegen van weldadigheden zo bevallig af dat ik my inderdaad inbeelde, door het geen ik win, in staat te zyn, de ongelukkigen niet minder bystand te verleenen dan gy gewend zyt te doen.

CATHARINA.

Het is het geld niet altyd, het welk ons dat genoegen geeft. Gy Peter, die niet meer in de waereld hebt, dan ik, kunt hetzelfde vermaak, daaromtrent, genieten als

Eerste Bedryf.

ik,

12 CZAAR PETER DE GROOTE.

ik, door weldadigheid te plegen. Bied my slechts, in het geen ik verricht, de behulpzaame hand. Ik zal u niet alleen gelegenheid geeven zieken ter hulpe te verstreken nochvouden lieden te ondersteunen, maar verliefden in hunne eerlyke pogingen de behulpzaame hand te verleenen.

PETER.

Hoe! verliefden de behulpzaame hand te verleenen? Indien gy de liefde ter voorspraake zyt, waarom scheidt gy dan behaagen hem die u bemint te bedroeven? Waarom my, tot dezen dag toe, uwe hand geweigerd? Daar ik u zo veele maalen om uwe toefstemming heb gesmeekt? Gy slaat uwe oogen neêr, en aarfelt my hier op te antwoorden!...

CATHARINA.

Wel nu, ik zal u hier op antwoorden. De reden dat ik zo lang u myne hand geweigerd heb, is alleen deeze, om dat ik de gevoelens van uw harte nog niet recht kende. Ik was van begrip dat gy slechts liefde voor my voedde; en daar de liefde, zonder met achting gepaard te zyn, zo schieelyk verdwynt als zy geboren word, heeft ze meestal onverschilligheid en berouw ten gevolge; dan dewyl ik thans uw harte doorgrond heb, en my verzekerd houde dat gy my zo veel achting als liefde toedraagt, wil ik de eerste zyn om het oogeblik van onze trouw te doen aanspoeden.

PETER.

Laaten wy dan nu het uur bepaalen het geen al het geluk myns leevens zal uitmaaken.

CATHARINA.

Zeer gaarne; doch eerst moet gy my nog een' dienst bewyzen.

PETER.

Spreek, wat moet ik doen?

CATHARINA.

Twce gelieven, in welkers toestand ik deel neem, ter voorspraak verstreken. Gy kent de gevoelens die Alexis en Carolina voor elkanderen hebben; gy weet hoe zeer de een voor de andere zoude geschikt zyn; gy moet my helpen haar' trouwdag voort te zetten. Haar trouwdag, Peter, zal ook de onze zyn. De goede Geneveve, wetende dat Alexis Carolina zal gelukkig maaken, houdt zich dagelyks met my bezig meester George overtehaalen om in haar huwlyk toe te stemmen. Hy blyft echter, by aanhoudendheid, zulks weigeren. Gy beiden bezit veel vermogen op zyn hart, en hebt zyn vertrouwen, gy beiden zyt in staat hem dermate over te haalen, dat hy gehoor aan ons verzoek verleene, en zich niet meer tegen het huwelyk aankante zal.

LE FORT.

Gy kunt op ons staat maaken.

PETER.

Wie is 'er nader toe dan ik om de zaak eens minnaars ter harte te neemen? Ik durf 'er voor... ja ongetwyfeld durf ik 'er voor instaan, dat meester George my niet zal weigeren zyne toestemming tot het huwelyk te geven, eer zelfs nog de dag ten einde loopt. Maar Catharina! wil toch vooral niet vergeten dat ik dien zelven

Eerste Bedryf.

dag,

14 CZAAR PETER DE GROOTE.

dag, op welken Alexis de man van Carolina werd, ook u tot myne vrouw moet erlangen.

CATHARINA.

Ik heb u zulks beloofd, en het zal my ten uitterstsch freelen myne belofte te volvoeren.

VIERDE TOONEEL.

PIETER, LE FORT, CATHARINA, GENEVEVE.

CAROLINA.

GENEVEVE, *die, verzeld van Carolina, uit haar huis komt.*

Ha, eindelyk zie ik je dan weêr! . . . Waarde Catharina! je bent heel lang weg gebleeven.

Tegen Peter en Le Fort.

Dag vrinden, dag.

CAROLINA, *tegen Catharina.*

Ik heb je overal weezen zoeken, doch te vergeefsch.

CATHARINA.

Ik ben by den goeden ouden Lodewyk geweest, en heb my bezig gehouden hem te troosten over het verlies van zyn' zoon. De ganschen morgen is 'er, zonder dat ik het gewaar wierd, als door weggevlogen.

PETER.

Zo oogenblikkelyk is Catharina eerst hier gekomen, en dien weinigen tyd hebben wy nog ten kosten gelegd over u te spreken.

LE FORT.

Ja zeker, wy hebben meester George zeer veroordeeld,

deeld dat hy nog by zyn gevoelen blyft Alexis zyne dochter te weigeren.

GENEVEVE.

Ik bid je, laat 'er ons niet over spreken. Ik word 'er waarelyk maar ontevreden over, en het doet aan Carolina slechts verdriet aan; niet waar kind?

CAROLINA.

Ô Dat is niets, moeder. Laat ons 'er maar over praa-
ten. Misschien zal dit my nog wat vertroosting geeven.

GENEVEVE.

Het is gelukkig voor jou vader dat hy een hart be-
zit dat ons zyn koppigheid doet vergeeten. . . Maar
zonder dat zou . . . *haar hand op haar hart liggend.*

Maar wanneer *dat* goed is . . . al is men dan al eens
lastig, verdient men evenwel bemind te worden.

CAROLINA.

Ja, dat is wel waar, ik hou zo veel van myn' vader
als myne moeder doen kan, al veroorzaakt hy my, van tyd
tot tyd, nog zo veel droefheid, zelfs nog gisteren avond. . .

GENEVEVE.

Wat is 'er dan gisteren avond voorgevallen, Carolina?

CAROLINA.

L I E D J E.

Eerste couplet.

Het vogeltje dat ik, voorleeden,

Gevangen heb in gindfen streek,¹

Wilde ik doen baden in de beek;

Doch fluks is 't door myn hand gegleeden.

Eerste Bedryf.

Alexis

16 CZAAR PETER DE GROOTE.

Alexis liep, in allen spoed,
En kreeg het weder.
Hy bragt het my weêr in zyn hoed
Beleefd en veder.
Hier voor vroeg hy maar slechts een' zoen,
Ik gaf hem dien, konde ik wel minder doen?

GENEVEVE.

Neen, voor vast kost je niet minder doen. Men moet
altyd aan den geen' die ons beleeftheid bewyst, dank-
baar zyn. Wel nou, hoe liep het verder af, kind?

CAROLINA.

Tweede couplet.

Op 't onverwachts vernam ik vader,
Die ginds, aan 't schip, te werken was.
Hy ging langs 't water heene, en ras
Kwam hy, in alleryl, my nader.
Hy gromde Alexis toornig aan,
En, zonder beiden,
Deed hy met spoed hem van my gaan.
Hy kon naauw scheiden.
En dat slechts om een' enklen zoen,
Hy vroeg me 'er om, moest ik hem niet voldoen?

Had je eens gezien hoe yzelyk boos dat vader was.
Hy behandelde my zo ruw, zo onbescheiden, endan nog,
dat het ergste was, Alexis ook. Hy noemde hem een
losbol, lichtmis en verleider van meisjes. Hy heeft hem
strengelyk verboden ooit weêr een voet by ons in huis
te zetten. En hem gezegd dat ik nooit zyn vrouw
worden zal, nooit, nooit.

GE-

GENEVEVE.

Kom, kom, die vaders willen nooit in hunne kinderen dulden het geen zy zelven, in hunne jeugd, bedreeven. Is het dan zo een groot kwaad aan een meisje een' zoen te geeven? Zo myn vader eens zo had aangegaan op hem om ieder zoen dien hy my gegeeven heeft, toen ik nog vryster was..? Troost jy jou maar, lieve kind, troost jy jou maar. Laat my slechts begaan, ik zal het alles wel ten beste schikken.

CATHARINA.

Meester George is, indedaad, een goed man, doch hy is wel eens een weinig haastig.

GENEVEVE.

Het is zeer gelukkig dat wy ons naar zyne grilligheid een weinig hebben weeten te plooyen; ook waren wy 'er wel toe verplicht, dewyl hy zich toch niet naar ons zou schikken. Ik heb altyd getracht den vrede in myn huis te bewaaren, doordien ik wel weet dat die alleen het geluk van het huishouden uitmaakt. Meester George beknort my zeer dikwyls; maar wat wil dat zeggen? Ik lagh 'er om en dan houdt hy van zelven op. Het is zeer natuurlijk dat de vrouw voor den man onder doet: maar schoon wy de sterkste niet zyn, dit is toch zeker, dat wy de slimste zyn; en zulks is de beste troost voor ons. Meester George mag zo haastig en zo koppig wezen als hy wil, ik kryg het toch altyd naar myn' zin. Evenwel is dit toch drommels verveelend dat ik meer dan een jaar achter een reeds

Eerste Bedryf.

B

aan

18 CZAAR PETER DE GROOTE.

aanhou by Meester George om myne Carolina aan Alexs ten huwelyk te geeven, zonder, daaromtrent, iets op hem te kunnen winnen. Het is wezenlyk het eenigste waarin hy onverzettelyk volhoud zyn hoofd te volgen en zulks maakt my ook wat gramstorig.

LE FORT.

Hoe! is 'er in het geheel geen middel om zyne toeflemming, daartoe, te kunnen erlangen?

PETER.

Wat voor reden geeft hy dat hy dit huwelyk niet dulden wil?

GENEVEVE.

Hy geeft geene reden, en dit is juist het geen ons het meeste hindert. Hy graauwt me altyd toe: „Ik wil het niet hebben, ik begeer het zo, en niet anders.” En wat voor reden zou hy toch kunnen geeven om tegen het huwelyk van Alexis met Carolina te zyn? Is Alexis geen perfoon, dien wy van kindsbeen gekend hebben? Is hy niet de zoon van onzen neef Jacob zaliger, die van ons zo veel werk maakte, en van wien wy insgelyks veel hielden? Hy zal de beste huisvader zyn. En daarby is hy wel de rykste pachter van het geheele dorp, en boven al de getrouwste minnaar, die ...

PETER.

Zachtjes, zachtjes, vrouw George! ik weet 'er hier een', die niet voor hem onder behoefte te doen in getrouw te beminnen.

By het uitspreken dezer woorden, ziet hy Catharina met nadruk aan.

GE-

GENEVEVE.

Het is dat nog niet alleen dat hy ryk, verliefd, be-
scheiden en getrouw is; ik geloof bovendien dat 'er
geen mensch zo teder bemind word als Alexis. Wat
zeg jy, Carolina?

CAROLINA.

Het is waar, lieve moeder, ik bemin hem allertederst.

CATHARINA.

Ik zoude, op myne beurt, ook staande durven houden,
dat ik iemand ken die, in getrouw bemind te worden,
in geen en deele voor hem zoude behooven onder te
doen.

*Zy zegt deze laatste woorden met het tederste gevoel,
intusfchen zy hare oogen op Peter houd gevestigd.*

PETER, *zucht tegen Le Fort.*

Hoe streefend . . . Hoort gy 't?

CAROLINA.

Ach, lieve Alexis! Wy hebben den ganschen dag el-
kaër niet gezien . . . wat zal hem den tyd lang en finer-
telyk vallen. . .

In 't verschieft word het geluid van eene hobo gehoord.

Ik hoor hem van verre, . . . ik geloof vast . . . ô ja,
hy is het voorzeker . . . ach! zo hy toch wist dat myn
vader niet t'huis waar. — Hy zou zekerlyk hier heen
komen; maar hy zal niet durven . . . neen, hy zal vast
niet durven. Zo hy me slechts in 't oog kon krygen.
*Zy loopt naar het einde van het tooneel. Alexis verschynt,
en eindigt zyn Lieaje op de hobo.*

Eerste Bedryf.

B 2

VTF.

20 CZAAR PETER DE GROOTE.

VYFDE TOONEEL.

PETER, LE FORT, CATHARINA, GENEVEVE,
CAROLINA, ALEXIS.

ALEXIS, *tegen Carolina, zonder de overigen te zien.*

Ach! zyt gy daar?

CAROLINA.

Kom, kom, myn waarde Alexis!

*Alexis ziet dan her dan derwaard, met schroomval-
ligheid, heene.*

Kom dan toch by me. Gy hebt niets te vreezen.

ALEXIS.

Maar als je vader ons hier eens zag, dan was alles
verloren, voor ons.

GENEVEVE.

Wees gerust, myn kind, ik zal je onder myne be-
scherming neemen.

ALEXIS, *komt schielyk naar vooren op het tooneel.*

Ha! dan behoef ik niet te vreezen. Die goede moe-
der! Ha, goeden dag, bevallige Catharina!

*Hy bewyst eenige tekenen van vriendschap aan Peter
en Le Fort.*

CAROLINA.

Waarom ben je niet eerder gekomen, zeg?

ALEXIS.

Ik geloof het wel, ik was veel te bevreesd hier Mees-
ter George aan te treffen.

Tegen de overigen.

Gy allen weet zekerlyk wel dat hy me verboden heeft, hier ooit. . .

GENEVEVE.

Ja wel, Carolina heeft ons de gheele historie verhaald.

ALEXIS.

Ik ben wel beklaagenswaardig.

GENEVEVE.

Troost je maar, jongelief. Myn man houd van je, en zal aan niemant onze Carolina geeven dan aan jou.

CAROLINA.

Zou zulks waarlyk waar zyn, lieve moeder?

ALEXIS.

Waarom toch stelt hy dan langer uit ons te laten trouwen? weet hy dan niet hoe zwaar het wachten valt als men bemint? Hy is zekerlyk vergeeten wat liefde is.

GENEVEVE.

Neen, neen, de hemel zy gedankt, hy denkt 'er nog fomtyds wel eens aan.

CATHARINA.

Ik denk alleen dat de reden is dat meester George uw huwelyk nog niet toe wil staan, omdat gy beiden nog te jong zyt.

CAROLINA.

Wel, zo veel te langer kunnen wy gelukkig zyn.

GENEVEVE.

Catharina heeft gelyk, gy zyt beiden nog in uwe kinderlyke jaaren.

Eerste Bedryf.

B 3

CA-

22 CZAAR PETER DE GROOTE.

CAROLINA.

In onze kinderlyke jaaren, lieve moeder? Ik ben al over de zestien jaaren oud.

ALEXIS.

En ik ben al achttien jaaren oud; en 't is niet dat ik het zeg om my zelven te pryzen, maar ik tart den besten jongen van ons geheele dorp, beter met den ploeg om te gaan, en die meer lust in het werken heeft dan ik. Sedert twee jaaren, dat myn vader stierf, denk ik dat myn akker niet verärmd is. Heeft het gewas, dit jaar, niet zo veel opgebracht als andere jaaren? Heb ik dien verfehrikkelyken beer, die hier rondsomme, op onze velden, zo veel verwoest heeft, niet, zonder hulp, alleen slechts met een piek gewapend, omgebracht? Als jy dat een kinderachtig stuk noemt, wat moet men dan verrichten om een' man genoemd te worden?

PETER.

Myn vrind, heb nog maar een weinig tyds geduld, gy zult eindelyk wel in uwe wenschen slaagen. Ik geef u myn woord... En... gy moogt 'er wel staat op maaken.

ZES-

Z E S D E T O O N E E L.

PETER, LE FORT, CATHARINA, GENEVEVE,
CAROLINA, ALEXIS, GEORGE, *eenige*
Scheepstimmerlieden. Deze laatste komen
door de groote deur van de Werf op het
tooneel.

GEORGE, *aan het einde van het tooneel, het schip beziende.*

Het ziet 'er best uit, myne vrienden, het ziet 'er
opperbest uit.

CAROLINA.

Daar is vader.

ALEXIS.

Ik vlucht schielijk weg.

GENEVEVE, *Alexis tegenhoudende.*

Neen, neen. blyf maar hier.

CAROLINA, *zich naast haare moeder plaatsende,*
verbergt Alexis achter zich.

GEORGE, *voor op het tooneel komende, op een' blyden*
toon.

Wel, vrienden, hoe sta je lui daar allen zo by mal-
kaër, zeg?

GENEVEVE.

Wy wachten Meester George om te eeten. Je bent
vry lang weggebleeven.

GEORGE.

Daar heb je gelyk in, ik ben daar ginder in het bosch
Eerste Bedryf. B 4 ge-

24 CZAAR PETER DE GROOTE.

geweest om eenig hout, dat ik nodig heb, uit te zoeken. Ha! goeden dag, Catharina.

Tegen Peter en Le Fort.

Dag, vrinden, goeden, dag.

*Hy drukt de hand van Peter, hem op eene vrindschap-
pelyke wyze en met een oog van zekere geheime
bedoeling, aanzierende.*

GENEVEVE

Wat is heden onze Meester George wel te vreê, ik heb hem lang in zo'n goed humeur niet gezien.

GEORGE.

Als men jou hoort spreken, zou men dan zich niet inbeelden, dat ik een slecht humeur had?

Z A N G.

GEORGE.

Ik ben, zonder my te roemen,
Een braaf en bestig man;
'k Bemin 't vermaak by glas en kan;
Elk mag my gulhartig noemen.
Ik leef steeds door geneucht,
En spring in 't rond, verheugd.
Tra la la la lara.
Ik lagch en zing,
Dans en spring,
Zulks doet my wel te vreden leeven.
Myn aart is mild en goed.
't Kan my vernoeging geeven
Dat al 't geene ik om my zie zweeven
Leeft in vreugde en overvloed.

Maar

Maar zo men my bedriegt — durft tegenspreken,

Dan ben ik gansch niet mak of fyn:

Dan schreeuw en raas ik, onbezweeken,

En zoude elk een den hals wel breeken.

Wie kan altyd bezadigd zyn?

Ja, ik ben, zonder my &c.

Ik beken dat ik wat haastig ben, ja, somtyds wel wat koppig, maar, wat drommel, alle menschen hebben immers hunne gebreken.

GENEVEVE.

Dat spreekt van zelven. Kom, kom, hou jy maar altyd veel van jou wyfje, je meugt dan zo haastig zyn als je wilt, zy zal 'er dan niet te ongelukkiger om weezen.

GEORGE, met gevoel.

Te ongelukkiger, vrouw?.. Gy verdient gelukkig te zyn, en dat zal je met my altyd weezen.

GENEVEVE.

Wel, Meester George, het schynt dat gy 'er deezen morgen hebt op gaan denken, om my zo wat vrindelykheden te zeggen.

GEORGE.

En jy, lieve Carolinal Jy schynt wat misnoegd tegen my te weezen. Ja, ja. Ik zie het wel. Jy denkt nog om het geen gisteren avond is voorgevallen?

CAROLINA, *eenigzins verlegen, toch zich geduurig op eene vrindelyke wyze terug houdende met Alexis die achter haar is.*

Vader! . . .

Eerste Bedryf.

B 5

GE-

26 CZAAR PETER DE GROOTE.

GEORGE.

Kom hier, myn kind, kom, we moeten weêr vrede maaken.

Hy nadert haar om ze te omhelzen en verneemt Alexis.

Ha, ha, ik ben niet meer verwonderd, dat jy ...
(*Tegen Alexis.*) Ik wou wel eens weeten wie jou geleerd heeft nog weder hier te verschynen, en myn dochter te durven spreken?

GENEVEVE.

Ik.

GEORGE.

Hoe! jy?

GENEVEVE.

Ja, ja, ik zelve. Ik begryp dat ik, als moeder, daar de magt toe hebt, zou ik hoopen.

GEORGE.

Hoe, word ik dus om den tuin geleid? word ik dus bedroogen? dus gefard? (*Tegen Alexis.*)

Pakje voort, of je moogt vreczen.

PETER.

Bezadig u, Meester George, bezadig u.

CATHARINA.

Ik bid u, wees toch zo driftig niet.

LE FORT.

Alexis heeft geen schuld.

GEORGE.

Ik kan myn gramfchap niet weêrhouden. Hy geen schuld? een losbol, die zich nergens meê ophoud dan alle meisjes wat wys te maaken? een luiaart, die niets uit-

uitvoert dan verliefd te weezen. Ik zeg het je, eens vooral, dat hy nooit Carolina tot zyne vrouw hebben zal.

CAROLINA.

Och! Vader!

GEORGE.

Een fehurk, die gisteren avond zo listig een paar zoenen van Carolina wist te krygen?

ALEXIS.

Is het zo eene ysfelyke misdaad zyne aanstaande vrouw te kusfchen?

GEORGE.

Jou aanstaande vrouw, zeg je? Ik kan myne verwoedheid niet langer wederhouden. Zo ik je beet kryg, zo ik je in myn . . .

Hy tracht naar Alexis toe te komen, doch word door Peter en Le Fort wederhouden.

Zyne aanstaande vrouw! Myne dochter zyne aanstaande vrouw! Ik ben zo vervoerd kwaad dat..

Van verre word eenig musiek van Dorpelingen gehoord.

GENEVEVE.

Wat hoor ik ginder?

CAROLINA, *zy loopt fchielyk naar het einde van het tooneel, en ziet naar den kant alwaer het geluid vandaan komt.*

Myn tyd, myn tyd! wat komt daar een boël volk aan! Het geheele dorp fchynt op de been. Zy komen allen van dien kant.

Eerste Bedryf.

Z E 7

28 CZAAR PETER DE GROOTE.
ZEVENDE TOONEEL.

PETER, LE FORT, CATHARINA, GENEVEVE.
CAROLINA, ALEXIS, MATHURYN, *gevolg*
van Dorpelingen

MATHURYN, *komt in het midden der Dorpelingen te*
voorschyn en treed, met waggelende treden, naar voo-
ren. Hy heeft een' bloemenkrans in de hand.

C H O O R,

van alle Dorpelingen.

Dat men Catharina pryze,
Op deez' dag haar eer bewyze;
Dat nimmermeer ons hart vergeet'
Haar weldaen, vaak aan ons besteed.

CHOR, *van oude Lieden, Mannen en Vrouwen.*

Haar bystand en weldadigheden
Zyn d'ouderdom een toeverlaat.

CHOR, *van jonge Meisjes:*

Zy leert ons 't pad der deugd betreedn.

CHOR, *van Jongelingen.*

By haar vind zuivre liefde baat.

CHOR, *van alle Dorpelingen.*

Dat men Catharina, &c.

CATHARINA.

Wat hoor ik? Gy lieden spreekt van weldaaden!.. Gy
noemt my!... Myn goede vrenden! wat wil dit alles
zeggen? wat wilt gy doen?

De

De Dorpelingen allen te saamen.

U kroonen.

MATHURYN, *tegen Catharina.*

Als oudste van dit dorp, is my verzocht het woord te doen, wees zo goed my aantehooren.

GENEVEVE, *geeft een teken dat ieder luisteren moet, waarna Mathuryn, met eene zwakke en bevende stemme, begint te spreken.*

Het is heden juist drie jaaren geleeden, Catharina, dat gy, in dit distrikt, ter woon kwaamt. Zedert dat gelukkig oogenblik ging 'er geen enkelen dag voorby, die geen getuige droeg van uwe weldadigheden. Dag aan dag hebben wy nieuwe verplichtingen aan u. Wy beslooten, ten einde u onze dankerkentenisfe te doen blyken, en onze kinderen, uwer deugd ter gedachtenis in te boezemen, jaarlyks dien dag ten feest te vieren in dit dorp, zo lang wy het genoegten mogen hebben u 'er te behouden, en op dien dag zal altyd aan u door de oudsten onder ons, ten teken van vrindschap, een' bloemenkrans worden aangeboden, die een blyk onzer verplichting, voor uwe weldadigheden, zal strekken.

GENEVEVE.

Het hart slaat my van blydschap, myn waarde Catharina! beste vrindin! wat is het een genoegten voor ons! Wat is het eene eer u by ons te hebben!

CATHARINA.

By zich zelve. Wat heb ik vernomen? Hoe! myne Eerste Bedryf. dier-

30 CZAAR PETER DE GROOTE.

dierbre vrienden! *Tegen Mathuryu.* Myn goede oude man!
Gy hebt dan dezen bloemenkrans voor my gefchikt?

MATHURYU, *kroont Catharina met den bloemenkrans, en, na
zulk: verricht te hebben, vertoont hy eenig verlangen haar
te willen omhelzen. Catharina, dit merkende, drukt
den ouden Mathuryu in haare armen.*

PETER, *zacht, tegen Le Fort.*

o Myn vriend! welk eene vertooning!

LE FORT, *zacht, tegen Peter,*

Wat aangenaam oogenblik voor u!

F I N A L E.

CHOR, *van allen, behalven Catharina.*

Dat men Catharina pryze,

Op deez' dag haar eer bewyze;

Dat nimmermeer ons hart vergeet'

Haar weldaën, vaak aan ons befteed!

CHOR, *van oude Lieden.*

Haar byftand en weldadigheden

Zyn d'ouderdom een toeverlaat.

CHOR, *van jonge Meisjes.*

Zy leert ons 't pad der deugd betreeden.

CHOR, *van Jongelingen.*

By haar vind zuivre liefde baat.

CHOR, *van alle de Dorpelingen.*

Dat men Catharina &c.

MATHURYN, *verheugd, tegen de Dorpelingen.*

Daar ik de oudste ben van jaaren,
Word door my uw wensch verricht.

Tegen Catharina.

't Zoude elk hunner blydschap baaren,
In het kwyten van deez' plicht
My te mogen evenaaren.

MATHURYN.

CHOR.

Ja, 't zoude elk hunner bly- schap baaren,	Ja, 't zoude elk onzer blydschap baaren,
In 't kwyten van deez' dierbren plicht	In 't kwyten van deez' dierbren plicht,
My te mogen evenaaren.	Thans te zyn van zyne jaaren.
Hoe streeleude is dees dierbre plicht!	
Hoe streeleude is dees dierbre plicht!	Hoe streeleude is dees dierbre plicht!

CATHARINA, *haare vreugd verbergende.*

Ik kan niet meer ... myn traanen vloeijen.
Wat loon, voor weldaen, zo gering!
De aandoening doet myn' boezem gloeijen.
Nooit, nooit vergeet ik 't geen ik hier ontving.

GENEVEVE, CAROLINA,

*En eenige Dorpelingen. Dit volgende zingen ze zacht en
als met aandoening onder elkanderen spreekende.*

Ik voel myn' traanen vloeijen Voor 't geen zy aan ons deed.	PETER, LEFORT. Ach! ik voel myn' traanen vloeijen!
'k Voel myne borst van vreugde gloeijen!	Wat vreugd voor hem dien 't wel- doen niet vergeet!
o Dag, dien 'k nooit vergeet!	
<i>Eerste Bedryf.</i>	Ach!

32 CZAAR PETER DE GROOTE.

Ach! ik voel myn traanen
vloeijen.

Voor 't &c.

CATHARINA.

o Traanen , traanen , wilt vry vloeijen!	Ik voel myn borst van vreugde gloeijen.
Wat loon voor 't weinig dat ik deed!	Dat nimmermeer ons hart ver- geet'.
Dat ik nooit dezen dag ver- geet!	De weldaën die Cathrina deed!

Choor van de Dorpelingen.

Dat men Catharina pryze,
Op deez' dag haar eer bewyze!
Dat nimmermeer ons hart vergeet',
Haar weldaën, vaak aan ons befeet!

*De Dorpelingen gaan met MATHURYN. PETER,
LE FORT, CATHARINA, GENEVEVE,
CAROLINA en ALEXIS gaan in het
huis van GEORGE naar binnen.*

Einde des eersten Bedryfs.

 T W E E D E B E D R Y F.

*Het Tooneel verbeeld het huis van George, van binnen, zyn-
de eene boeren kamer: in dezelve zyn drie uitgangen,
een rechtuit, en ter elke zyde nog een. Een zydelingsche
uitgang gaat naar de kamer die door Catharina bewoond
word, de andere uitgang naar de kamer van George en
Geneveve. De uitgang in het verschiet is naar dat ge-
deelte van het dorp, het welk in het eerste bedryf ver-
toond is. Ter zyde staat eene tafel, waarby eenige ban-
ken geplaatst zyn.*

E E R S T E T O O N E E L.

PETER, GEORGE.

Zy komen door de deur der kamer van George op het tooneel.

GEORGE, met een blykbaar genoegen.

Eindelyk zyn we eens alleen.

PETER.

Hoe kost gy uwe dochter en Alexis dus bedroeven?
Is het mogelyk dat gy u zo tegen hun huwelyk kunt
aankanten?

GEORGE, glimlagchende, hem de hand drukkende.

Ik verzeker je dat, wanneer ik je zal gezegd hebben
wat de reden daarvan is, jy me geen ongelyk meer
zult geeven.

Tweede Bedryf.

C

P E -

34 CZAAR PETER DE GROOTE.

PETER.

Ik geloof dat niets in staat is, my te doen zeggen dat gy hen niet onrechtvaardig behandelt. Wat weet gy toch op Alexis te zeggen?

GEORGE.

Niets, zo waar ik leef, niets ter waereld. Hy is zo ryk en zo braaf als hy verliefd is, en ik ben 'er van verzekerd dat hy Carolina zou gelukkig maaken, doch hy zal ze evenwel niet hebben.

PETER.

En waarom niet, meester George?

GEORGE.

Waarom niet? Hoor, ik zel je zulks, tusfchen vier oogen, zeggen, omdat ik graag iemand tot fchoonzoon wou hebben die myn werf, met het geheele boëlthe, zo van me overnam, en die my in myn ambacht opvolgde; in één woord, een' fcheepstimmerman. Hoor, vrindlief, het is nu den tienden van deze maand net een jaar geleden dat jy by me gewerkt hebt, en ik heb op myn boek gevonden dat ik, dit jaar, vry meer heb overgewonnen dan de voorige jaaren: ik ben zulks aan jou verfchuldigd. Jy hebt door jou vaardigheid in het arbeiden alle myne overige knechts lustiger in hun werk doen voordvaaren. Jy hebt door jou oplettendheid myne geheele werf in orde gehouden. Wel nu, nou had ik voor, om jou te bewyzen hoe zeer je my voldaan hebt, en, om jou yver naar verdienfte te loonen, wou ik je myne dochter ten huwelyk geeven, om jou dus myn' opvolger te maaken.

FE-

PETER, *ter zyde.*

Hemel! wat zegt hy my!... (*Tegen George.*) Myngoede meester George, het is my byna onmogelyk uit te drukken hoe zeer ik aangedaan ben over uwe goedhartige aanbieding; doch het is my onmogelyk 'er gebruik van te maaken.

GEORGE.

Hoe! jy vermaak myne aanbieding?..

PETER.

Behoud het geen gy bezit, meester George. Ik heb het niet nodig, waarelyk, en, betreffende uwe dochter tot myne vrouw te neemen, is het my niet mogelyk myne toeftemming daaraan te geeven.

GEORGE.

Ik ben byna my zelf niet van verwondering over jou behandeling. Jy weigert myn schoonzoon te worden!.. neen, het is me niet mogelyk, jou dit ooit te vergeeven.

PETER, *ter zyde.*

Hoe aangenaam streelt my zyne dringende pooging! (*Tegen George.*) Het verwondert my niet, meester George, dat ik, in uwe oogen, zeer ondankbaar schyne; maar wanneer men zyn woord heeft gegeeven, en daarby eene goede keuze gedaan heeft, mag men dan wel zyne beloften verbreeken?

GEORGE.

Zo, nou begryp ik je, jy weigert dan myne dochter te trouwen, vermits jy jou woord aan eene andere gegeeven hebt?

Tweede Bedryf.

C 2

PE-

36 CZAAR PETER DE GROOTE.

PETER.

ô Ja, gy hebt het juist geraaden.

GEORGE.

Waarom heb je my zulks niet eerder gezegd? En mag ik wel weten wie zy is die gy..?

PETER.

De schoonste, de deugdzaamste vrouw van deez' ganschen omtrek; met één woord . . Catharina!

GEORGE.

Catharina! heeft ze jou haar woord ook gegeven?

PETER.

ô Ja, meester George.

GEORGE.

Je bent, indedaad, wel gelukkig. Je zoud my niet te vreden gesteld hebben als je eene andere keuz' gedaan had. Jy meugt die weêrgaêlooze vrouw wel in waarde houden. Ik heb 'er geene deugdzaamere, geene braavere, in myn geheele leven, waar ik me ook bevonden heb, gekend.

PETER.

Dus wilt gy my myne weigering wel kwytfehelden?

GEORGE.

ô Verr' van hierover te onvreden te wezen, wil ik graag alles doen wat my mogelyk is, zo je myn hulp nodig hebt, om mede te werken, dat jy den man word van haar, door wie jy het geluk hebt bemind te wezen.

PETER.

Wel nu, weet dan dat myn geluk thans in uwe handen staat.

G E-

GEORGE.

Zo veel te beter. Maar laat hooren, in wat opzicht?

PETER.

Ik zal het u zeggen: ik heb reeds, voorlang, heimelyk Catharina myne wenschen te kennen gegeven, en haar verzocht myn liefde te bekroonen; doch altyd was zulks vergeefs. Eindelyk, ten vollen verzekerd zynde van myne oprechte neigingen, heeft zy zelve, dezen morgen, den dag bestemd die ons, voor altyd, zal vereenigen.

GEORGE.

Ha, die dag zal een der gelukkigsten van myn leeven wezen. Zeg, vrind, tegen wanneer is die dag bepaald?

PETER.

Op den zelfden dag dat Alexis met Carolina zal trouwen.

GEORGE, *met de sterkste vervoering van vreugde.*

Welaan, dan maar op morgen. Ja, op morgen zal je alle vier gelukkig zyn. Ik zal het ten eersten aan Catharina, aan myne vrouw en de jongelui zeggen, en daarna spoedig naar den notaris, om te zeggen dat hy, van daag, de twee huwelykscontracten klaar maaken moet. Gy zult my, intusfchen, hier omstreeks, wachten; ik zal aanstonds weder by je zyn. Hoor, Peter, wacht me maar hier.

Hy vertrekt en gaat aan het einde van het tooneel binnen door de deur in het verschiet. Peter begeleid hem, zyn genoegen en dankbaarheid, door zyne gebaarden, uitdrukkende. Dit geschiedt alles gedurende de Ritournelle der volgende Aria.

Tweede Bedryf.

C 3

TWE E-

T W E E D E T O O N E E L.

PETER, *alleen.*

A R I A.

Ik zal haar, die 'k bemin, erlangen.
 De schoonste vrouw, die 'k immer zag,
 Zal van myn hand de kroone ontfangen.
 Wat vreugd voor my! wat zegenryke dag!

o Catharine! o gy, wier harte ik winne;
 Die ik, voor myn' levenstyd,
 Myn hart heb toegewyd!
 o Dierbre gade! o zielsvrindinne,
 Die 'k, om uw deugd en oordeel, minne;
 Gy zult my alleen
 Het voetspoor in doen treên,
 't Welk ik nooit zal verlaaten.
 Dat uwe hulp, voordaan,
 Menschlievendheid voere in myn staaten.
 Daar ge alles, met my, gaê zult slaan,
 Bloeit, eerlang, vrede en heil by mynen onderdaan.

Ik zal haar, die 'k bemin, erlangen.
 De schoonste vrouw, die 'k immer zag,
 Zal van myn hand de kroone ontfangen.
 Wat vreugd voor my! wat zegenryke dag!

DER-

D E R D E T O O N E E L.

PETER, CATHARINA.

Zy komt door de deur, die in het verschiet is, op het tooneel.

CATHARINA, *op het tooneel zynde, ter zyde.*

Hy bevind zich hier alleen. Ik wil trachten my dit oogenblik nuttig te maaken, en hem, aangaande zyn afkomst, ondervraagen, opdat ik, zo het my mogelyk zy, een zeker vermoeden, en iets het geen my doet vreezen, in my doe verdwynen.

PETER.

Eindelyk, bevallige Catharina! staat my niets meer te vreezen ter vervulling van uwe belofte. Het lot zal ons te saamen vereenigen.

CATHARINA.

ô Ja, George verhaalde ons, zo even, dat hy in alles zyne toestemming geeft. Ons huwelyk staat vast; doch, voor en aeer ik my aan u verbind, dient gy my uit eene onzekerheid te brengen, die noç de eenigste is welke myn geluk niet volkomen doet zyn. Wil my aandachtig aanhooren en my, met oprechtheid, antwoorden. Sedert gy hier, met André, kwaamt wonen, hebt gy te saamen altyd, met de grootste zorg, verborgen gehouden, wie gy lieden zyt. Ik weet noch van waar uwe afkomst is, noch in welk een landstreek gy geboren wierd. Waar moet ik die geheimhouding toch aan toeschryven?

Tweede Bedryf.

C 4

P L-

40 CZAAR PETER DE GROOTE.

PETER.

Is het eene misdaad, ten dien opzichte, bescheiden te zyn?

CATHARINA.

Neen, maar het zoude onbescheiden zyn haar te misleiden die men bemint

PETER, *met veel verlegenheid.*

Ik u misleiden?... Kunt gy zulks van my gelooven?

CATHARINA.

Overtuig my van het tegendeel door myn vermoeden, wegens die geheimhouding te doen verdwynen. Gy behoort thans voor my niets meer geheim te houden. Ontdek my uit welk land gy zyt; uit wien gy sproot; en wie uwe bloedverwanten zyn.

PETER, *ter zyde.*

Ik zal my, zo goed my mogelyk is, poogen te redden, en verborgen te houden wie ik ben.

Tegen Catharina.

Gy staat 'er op zulks te weeten? welaan, ik zal u voldoen. Ik ben van Moscovien, en, zo men my gezegd heeft, niet verre van het Vorstelyk Paleis geboren. Dit is alles wat ik u kan mededeelen. (*Met eene gemaakte schaamte.*) Wie myne ouders waren. . .

CATHARINA.

Wel nu?

PETER.

Hiervan is my niets bekend.

CATHARINA.

U niets bekend? . . .

PETER.

Ô Neen, ik weet niet aan wien ik het daglicht verschuldigd ben. Het treft my, Catharina, dat ik u eene dusdanige opening myner afkomst moet geeven. Mischien zal ik hierdoor verachtelyk in uwe oogen worden.

CATHARINA.

Verachtelyk? Maakt de tegenspoed iemand minder achtenswaardig? Is het uwe schuld dat uw lot niet beantwoord heeft aan de loffelyke hoedanigheden, waarmede de natuur u begunstigde? Zoud gy, om die oorzaak, de aangenaamheden, die het huwelyk schenkt, moeten misfen? Zult gy my daarom minder gelukkig maaken? Doch, kan ik, op hetgeen gy my, zo even, verhaalde, vertrouwen?

PETER.

Hoe! Zoud gy twyffelen? . . .

CATHARINA.

Ô Ja, Peter. Uwe houding, uwe wyze van denken, uwe gevoelens, alles schynt 'my van het tegendeel te overtuigen.

PETER.

Myne gevoelens, zegt ge? Men kan gevoelens hebben in alle foort van standen. Het is de geboorte niet, Catharina, die ons eene loffelyke wyze van denken geeft. Gy, by voorbeeld, zyt hiervan het spreekendste bewys.

CATHARINA.

Echter zyn die deugden, die uw karakter kenschetsen, te zeer in uwe ziele gehuisvest, dan dat zy, van uwe eerste jeugd, daar niet ingeworteld zouden zyn geweest,

Tweede Bedryf.

C 5

en

42 · CZAAR PETER DE GROOTE.

en deze deugden kunnen wezenlyk niets zyn dan de gevolgen van zulk eene opvoeding, die zulke ongelukkigen, waarby gy u gelyk stelt, nooit de beurt vallen. Zyt gy dan, in de daad, nooit iets gewaar kunnen worden, het geen u inlichting, wegens uwe geboorte, heeft kunnen geeven?

PETER.

Neen, nooit.

CATHARINA.

Hoe smartelyk moet het zyn de zulken niet te kennen door welken wy het levenslicht genooten? ô myn waarde vriend! Hoe beklaag ik u! . .

PETER.

Ik ben geenszins beklagenswaardig, by aldien gy my getrouw blyft beminnen, en, boven al, zo gy toestemt in ons huwelyk.

CATHARINA.

Zo ik daarin toestemme! . . De toestand, waaringy u bevind, maakt u nog achtenswaardiger in myne oogen dan voortyds, en zo ik u eene verwyting doen mogt zou het zyn dat gy my zo lang uw' staat verborgen hebt gehouden.

PETER.

Vergeef my zulks. Ik vreesde uwe vrindschap daardoor kwyt te raaken, en dus door u niet meer gehouden te worden voor een' die u gelyk was.

CATHARINA.

Die eene denkwyze voed gelyk gy, is altyd gelyk aan die geenen dewelke hy bemint. De liefde kent noch rang noch geboorte. Die eene tedere en oprechte ziele

be-

bezit, verdient altyd door de liefde beweldadigd te worden.

Met eene gevoelige vervoering.

Hoe freelend zal het voor my zyn uw lot te verzoe-
ten! Daar gy niets bezit, schenk ik u de helft van alles
wat my toebehoort. Daar gy zonder bloedverwanten
zyt, zal ik, by u, derzelve plaatze vervullen: ja, gy zult
by my de zorge eener tedere moeder, de getrouwe
vriendfchap eener liefhebbende zuster, en de oprechte ge-
negenheid eener getrouwe wederhelft genieten, welker
geluk ten hoogften top zal gefteegen zyn, zo zy, door
haare zorgen en tederheden, u kan doen vergeeten, de
onaangenaamheden, welke u, door het lot, befchoo-
ren zyn.

PETER, *Catharina met de gevoeligfte vervoering aanziende.*

Op welk eene innemende wyze fpreekt uw hart door
uw' mond? O myne dierbaare Catharina!

Hy kuscht haare hand.

D U O.

PETER.

Wat vreugd kan by de myne haalen?
'k Erlang tot gade u die my mint.

CATHARINA.

Niets kan thans myn heil bepalen,
Daar ik my aan u verbind.

Tweede Bedryf.

P E-

44 CZAAR PETER DE GROOTE.

Te saamen.

CATHARINA. } Niets kan, &c.
 PETER. } Wat vreugd, &c.

'k Bied slechts alleen myn hart u aan,

CATHARINA.

Niets dan uw harte kan my streelen.
 'k Zou met geen' vorst een' rykstroon deelen!
 Met uw hart ben ik voldaan.

PETER.

Hoe! met geen' vorst een' rykstroon deelen!

CATHARINA.

PETER.

Niets dan uw harte kan my streelen. Hoe! met geen' vorst een' rykstroon deelen!

Gy zyt alleen myn wensch op aard'!.. Waaron my aan haar niet verklaard?..

o Min! die my kunt streelen!..

Te saamen.

CATHARINA. Voor } hem
 PETER. } haar in min te blaaken,

Die trouwe en deugd waardeert,
 Kan ons heil volmaaken,
 En schenkt all' wat het hart begeert!
 Ik zal altyd trouw beminnen.
 Ja, myn echtverbond
 Verrukt en streelt myn zinnen.
 Ik zal deez' stoud,
 Steeds, in gedachten,
 Heilryk achten.

Te

Te saamen.

CATHARINA.

PETER.

Voor hem in min te blaaken ,	Voor haar in min te blaaken ,
Die trouw en deugd waardeert ,	Die trouw en deugd waardeert ,
Kan ons heil volmaaken ,	Kan ons heil volmaaken ,
En schenkt all' wat het hart be- geert.	En schenkt all' wat het hart be- geert.

V I E R D E T O O N E E L .

PETER, CATHARINA, LE FORT, GENEVEVE,
ALEXIS, CAROLINA; MATHURYN, *wordende*
door CAROLINA en ALEXIS ondersteund. Dor-
pelingen.

MATHURYN, *een weinig in 't verschiet van het tooneel.*

Het is onnodig my te ondersteunen. Ik gevoel dat de blydschap myne krachten doet aangroeijen.

GENEVEVE, *tegen Peter en Le Fort.*

Zet je lui deze bank hier wat nader by.

PETER, LE FORT en ALEXIS, *zetten de banken, die ter*
zyde van het tooneel staan, in het midden, by wyze
van een halfroond.

PETER.

Kom, vader Mathuryn, zet u hier neder.

MATHURYN, *gaat in het midden, op een der banken, zit-*
ten, en Geneveve zet zich aan zyne rechter zyde.

MATHURYN.

Waar onthoud zich toch Catharina?

Tweede Bedryf.

CA-

46 CZAAR PETER DE GROOTE.

CATHARINA.

Hier ben ik, goede Mathuryn. Zy zet zich aan de andere zyde van Mathuryn. De overige oude mannen en vrouwen neemen mede huane plaatsen.

Daarna zetten zich Peter en Le Fort aan de eene en Alexis en Carolina aan de andere zyde. Peter zit op den hoek van de bank aan de zyde van Catharina. De overige jongelingen en jonge dochters, tot de Dorpelingen behoorende, plaatsen zich, by partyen, achter de ere personen, die zich te vooren op de banken geplaatst hebben.

MATHURYN.

ô, Onzer aller weldoenster! welk eene geneuchte, welk eene verrukking van blydschap word ik gewaar, dat ik nog uwe bruiloft, en die van myn' Alexis zal mogen bywoonen! Wie durft 'er nu zeggen dat 'er geen plaifler voor de grysaards op aarde is? Ik ben nu by de negentig jaaren oud; doch nooit.. nooit woonde ik zo een' geneugelyken dag by.

GENEVEVE.

Noch ik. Evenwel, behalven den dag van ons trouwen!.. Dien dag zal ik, van myn leeven, niet vergeeten. Ik had 'er zo'n plaifler... zo'n plaifler... nu, dat is ook niet zonder reden. Ik trouwde met George, dien ik reeds, van myne kindfche jaaren, lief had. (*Tegeu de oude Vrouwen.*) Het staat joului nog wel voor dat het toen de gewoonte was met niemant te trouwen dan dien men be-
min-

minde. Wat is men, op dien tyd, wel te vreden, en hoe verheugt men zich dan!.. Men kan 'er niet hartelyk genoeg van spreken; neen, dat kan men niet.

PETER.

Komt meester George niet?

CATHARINA.

Hy moest reeds hier zyn.

GENEVEVE.

Hy zal niet lang weg blyven, kinderen. Een poosje geduld, een poosje geduld.

ALEXIS.

Zo intusfchen André ons dat liedje zingen wou, dat hy ons geheele dorp geleerd heeft, en daar ik zo veel van hou. . .

CAROLINA.

ô Ja, dat zou goed wezen.

GENEVEVE.

Is het niet dat liedje daar van dien keizer in komt, die een timmerman wierd?

ALEXIS en CAROLINA.

Ja, ja, dat is het.

GENEVEVE, *tegen Le Fort.*

Kom, André, dat mot je voor ons reis opzingen.

LE FORT.

ô Zeer gaarne.

Tweede Bedryf.

VER-

48 CZAAR PETER DE GROOTE.

VERTELZEL, LIEDJE.

Geduurende dit Liedje doet Peter, door zyne gebaarden, zien, dat hy vervoerd is door het genoegen, het welk dit Liedje hem veroorzaakt: intusfchen Catharina, met verwondering en eene verlegen houding, op alles acht geeft wat Peter verricht.

Een roemryk keizer liet, welker,
Het gansch bestuur van zyne staaten
In handen van een' deugdzaam' heer,
Om niets ondoorzocht te laten.
Rang, schatten, grootheid, hoe vermaard,
Geeven steeds geen vreugde op aard'.

C H O O R.

Rang, schatten, &c.

Hy deed zich als een' werkman kleen,
En reist dus, om zich schuil te houen,
Door Holland, Frankryk, England heen,
En waar men schepen leerde bouwen.
Rang, schatten, &c.

C H O O R.

Rang, schatten, &c.

Geen arbeid viel zyn vlyt te zwaar,
Al doet de scheepsbouw 't werkvolk zwoegen;
Hy oeffende, yvrig, zich een jaar,
En vond in 't timmeren veel genoeg.
Rang, schatten, &c.

CHOR.

C H O O R.

Rang, schatten, &c.

☞☞☞

Hy nam 't gereedschap rustig aan,
 En liet de kroon en scepter vaaren;
 En leerde 't scheepswerk zo verstaan,
 Dat niemand hem konde evenaaren.

Rang, schatten, &c.

C H O O R.

Rang, schatten, &c.

☞☞☞

Gy, vorsten! groot van magt en staat,
 Laat vry een ander 't ryk regeeren,
 Neemt steeds gelegenheid te baat,
 En reist en werkt om wat te leeren.
 't Is daardoor dat men steeds ervaart,
 Dat rang noch grootheid vreugde baart.

ALEXIS.

Ha, wat is dat een mooi liedje!

CATHARINA.

André zingt het ook met een' smaak, die . . .

PETER, *met de sterkste vervoering.*

Ja, hy heeft my, door zyn' zang, dermate getroffen,
 dat het my onmogelyk is myn genoegen daarover uitte-
 drukken.

GENEVFVE.

Ik mot bekennen dat het liedje mooi is; maar het
 zou nog mooijer wezen zo alles waar was dat hy 'er

Tweede Bedryf.

D

in

50 CZAAR PETER DE GROOTE.

in zegt. Want jelui zelt me nooit wysmaaken, dat een keizer zyn paleis en hof en alle zyne kostelykheden zoude verlaaten om van de eene plaats naar de andere te zwerven, en dat om het s'cheepstimmermans ambacht te leeren. Neen, neen, dat zel geen een van allen my doen gelooven, al praatte jelui nog zo.

LE FORT.

Het is evenwel waar, oude vrouw. Zie daar, vraag het vry aan Peter.

PETER, *ten uitersten verlegen.*

♣ Ja, ik verzeker het u, 't is wel de waarheid.

V T F D E T O O N E E L.

PETER, LE FORT, CATHARINA, GENEVEVE, ALEXIS,
CAROLINA, MATHURYN, GEORGE, DE NOTARIS
en voorige Dorpelingen.

GEORGE, *zeer vrolyk en met drift.*

Goeden dag, goeden dag, allemaal.

DE NOTARIS.

Goeden dag, kinderen, goeden dag.

GEORGE.

Ha, zie daar ook den goeden ouden Mathuryn.

GEORGE, *zet zich aan de zyde van Geneveve neder, en plaatst den Notaris tusfchen hem zelven en Mathuryn.*

Toe, goede oude vrind, gy hebt het huwelykscontract van myn' vader zaliger, gy hebt het myne getekend,

gy

gy moet nou ook dat van myne Carolina en neef Alexis tekenen. (*terwyl George dit tegen Mathuryn zegt, brengen twee jongelingen eene tafel, die ze voor den Notaris plaatsen.*)

DE NOTARIS, *zyn schryftuig en eenige papieren uit zyn' zak haalende.*

Met welk van de twee huwelykscontracten zullen we een begin maaken?

GEORGE.

Met dat van Peter en Catharina.

DE NOTARIS, *schryvende.*

Zeer goed. Nu zullen we eerst een' ieders naam opneemen. (*Tegen Peter.*) Hoe is uw naam, myn vriend?

PETER, *eenigzins verlegen.*

Peter.

DE NOTARIS.

Ja, zulks is my bekend. Maar ik wenschte uw' geslachtsnaam wel te weeten.

PETER, *met meer verlegenheid.*

Ik.. ik.. heb geen' anderen naam.

CATHARINA.

Waarom schaamt gy u over uwe lotsbedeeling? Zeg vry, zonder bewimpeling, dat ge uwe ouders nooit gekend hebt.

DE NOTARIS.

Hoe! Weet hy niet wie zyne ouders waren?

PETER.

Neen, heer Notaris.

LE FORT, *zacht tegen Peter.*

Dat is slim overlegd.

Tweede Bedryf.

D 2

DE

52 CZAAR PETER DE GROOTE.

DE NOTARIS, *voordfchryvende.*

Nu, dan is 't iets anders, dan is 't iets anders.

GENEVEVE

Nou verwonder ik me niet, dat hy 'er altyd, by ons, een geheim van gemaakt heeft.

DE NOTARIS.

Wat zal de bruid ten huwelyk geeven?

PETER.

Niets, heer notaris. Al het geen zy bezit gebruikt zy ter ondersteuning van nooddruftigen.

MATHURYN.

ô Ja, zulks kan ik getuigen, zulks kan ik getuigen.

DE NOTARIS, *tegen Peter.*

En gy, myn vrind, gy brengt zekerlyk ook niets ten huwelyk?

PETER.

Och, neen, heer Notaris, ik bezit niets dan een paar goede armen, en myne liefde voor Catharina.

DE NOTARIS.

Kom, kom, gy zyt veel ryker dan gy weet. Meester George heeft my zyne voorneemens, ten uwen opzichte, medegedeeld; ze zyn in deze acte geïncereerd: ik zal ze u voorlezen.

PETER, *zacht tegen le Fort.*

Wat wil hy daarmede zeggen?

DE NOTARIS, zie zo. . . (*Hy scheidt met fchryven uit.*) Luister toe. (*Hy leest.*) Ja hier is het. . . Is voor my Notaris gecompareerd, George Morin, meester fcheepstimmerman, woonachtig in dit dorp, begeerende
de

de dienften, door genoemden Peter hem bewezen, te vergelden, en de vriendschap aan hem betoond te erkennen, heeft afgeftaan, en ftaat by dezen af, ten behoeve van meergenoemden Peter, alle zyn fcheepstimmerwerven, alle afzonderlyke werkplaatzen, alle fcheepstimmer- en verdere gereedschappen, timmerhout, hem George Morin toebehoorende, midsgaders het byna afgemaakte fchip, nog op ftapel fttaande, om verder onder zyn opzicht afgemaakt te worden.

CATHARINA.

Is 't mogelyk?

PETER.

Wat hoor ik?

LE FORT, *zacht tegen Peter.*

Zie daar u eensklaps tot fcheepstimmermansbaas gemaakt.

DE NOTARIS, *met leezen voordvaarende.*

Geevende nog daar boven . . . nog daar boven de fuppliant George Morin aan genoemden Peter eene fomme van vier honderd gouden ducaaten, welke vier honderd gouden ducaaten George Morin bekent, hem doo de kunde van genoemden Peter te zyn overgewonnen, en wel hoofdzakelyk door den yver die genoemde Peter onophoudelyk betoond heeft in zyn arbeiden. (*Hy vangt weder aan te fchryven.*)

PETER.

Kan het wezen!! (*Hy ftaat van zyne plaats op, gelyk ook George.*) Meeftcr George . . ! waarde vrind . . ! het is my byna niet mogelyk te fpreeken . . myn hart is te vol . .

Tweede Bedryf.

D 3

Hy

54 CZAAR PETER DE GROOTE.

*Hy werpt zich in de armen van George. Ze omhelzen
elkander voor het oog van het geheele gezelschap.*

Z A N G.

Zingende saamenpraak.

Wat hoor 'k wie zou dit kunnen gisfen !
Dierbaar vriend ! wat bied gy me aan ?

GEORGE.

Schoon 'k u als zoon zal moeten misfen,
Kunt gy 't aanbod niet verfiinaan.

Allen, behalven George.

Welke ed. Imoedigheden ! . .

CATHARINA.

Deze edle daad is zyner waard'.

GEORGE, *tegen Peter.*

Ik ben van my w l te vreden.

Door aan u dit te befteeden

Maak ik uw geluk op aard'.

PETER.

LE FORT.

Hoe kan dit myn hart verruk-
ken !

Daar het lot my fchynt te druk-
ken,

Vind ik all' wat vreugde baart.

Hoe moet dit zyn hart verruk-
ken !

Daar het lot hem fchynt te druk-
ken,

Vind hy all' wat vreugde baart.

PETER.

LE FORT EN CHOOR.

Hoe kan dit myn hart verruk-
ken !

Daar het lot my fchynt te druk-
ken,

Vind ik all' wat vreugde baart.

Hoe moet dit zyn hart verruk-
ken !

Daar het lot hem fchynt te druk-
ken,

Vind hy all' wat vreugde baart.

PETER, *tegen George.*

'k Zal zo lang ik leef betoonen
Hoe myn hart dees' daad gedent.

GEORGE.

'k Begeer geen loon, dit zou my hoonen;
Als gy me uwe vrindschap schenkt,
Zie ik my ruim beloonen.

GEORGE.

CHOR.

Als gy my uwe vrindschap schenkt,
Als gy hem uwe vrindschap schenkt,
Zie ik my ruim beloonen. Ziet hy zich ruim beloonen.

PETER, *ter zyde, met veel aandoening.*

'k Wil geen belooning hem opdringen.
En my dit oogenblik bedwingen:
Ik mogt misfchien
Me ontdekken zien.

Recitative.

Waarde George, dien 'k moet achten!
'k Aanyaard uw milde gifte en hou die in gedachten.
De dag breekt mooglyk nog eens aan
Waarop ge u door my ziet voldaan.
Wil alles van myn vrindschap wachten:
Gy, gy zyt myne erkentnis waard'.

Het geheele Choor.

Hoe kan dit ons hart verrukken!
Daar het lot hem fchynt te drukken,
Vind hy al' wat vreugde baart.

DE NOTARIS, *met fchryven uitscheidende.*

Het huwelykscontract is gedaan: 'er fcheelt nu niets
Tweede Bedryf. D 4 meer

56 CZAAR PETER DE GROOTE.

meer aan dan het ondertekenen uwer aller naamen. (*Hy bied zyne pen Catharina aan, dewelke tekent: hierna tekenen Peter, George, Geneveve, Le Fort en Mathuryn.*)

PETER, *terwyl Mathuryn bezig is met tekenen.*

Myn goede Mathuryn, uwe hand heeft.

MATHURYN.

Dat is waar, myn vriend; maar wat kan ik 'er tegen doen? dit is het gevolg der jaaren en der vreugde die ik thans gevoele. (*Hier na tekenen ook Alexis en Carolina, en vervolgens alle de Dorpelingen.*)

ALEXIS.

Zal ons huwelyksecontract ook nou niet opgesteld worden?

DE NOTARIS, *zyne papieren byeen schikkende.*

Een oogenblik geduld, myne kinderen, een oogenblik geduld.

Z E S D E T O O N E E L.

PETER, LE FORT, CATHARINA, GEORGE, GENEVEVE, ALEXIS, CAROLINA, MATHURYN, DE NOTARIS, *en eenige Dorpelingen.*

MENSIKOFF, *gevolgd van eenige Soldaaten.*

MENSIKOFF *staat, met blydschap en bewondering, zyne oogen op Peter en Le Fort, die hy veinst niet te kennen.*

PETER, *zacht tegen Le Fort.*

Wien zie ik daar? Mensikoff? . .

GE-

GENEVEVE.

Wat of ons toch die groote heer te vraagen mag hebben? (*Al het volk staat op en begeeft zich achterwaards. De jongelingen neemen de tafel en de banken weg.*)

MENSIKOFF.

Is dit het huis niet, alwaar de sloopstimmerman George Morin woont?

GENEVEVE, *eenigszins naar vooren komende.*

Ja, mynheer Ja, mynheer dat is myn man Daar staat hy, mynheer, daar staat hy. . .

GEORGE.

Wat was 'er van uw' dienst?

MENSIKOFF.

Onder het volk dat op uw werf werkt, moeten zich twee perfoonen bevinden, dewelken, de een Peter en de ander Le Fort heet.

GEORGE, *op Peter en Le Fort wyzende.*

o Ja, mynheer, daar zynze.

CATHARINA, *zacht, tegen Peter.*

Wat mag hy van u te begeeren hebben?

MENSIKOFF, *tegen George.*

Ik wenschte hen wel alleen te spreken. Zou het mogelijk zyn dat ik, hier, een oogenblik, ze alleen zou kunnen spreken?

GEORGE.

Ja wel, mynheer. (*Tegen den Notaris, op de kamer van Catharina wyzende.*) Laaten wy in deze kamer gaan. In dien tusschentyd dat zy hier blyven, kunnen wy het

Tweede Bedryf. hu-

58 CZAAR PETER DE GROOTE.

huwelykscontract van Alexis en Carolina dáár in gereedheid brengen. (*Allen volgen zy George, Catharina blyft de laaste: zy gaat, met eene verlegene houding, zeer langzaam, voord, houdende in haar weggaan, by verscheide herhaalingen, haar oog gevestigd op de Persoonaadjes, die op het tooneel blyven.*)

Z E V E N D E T O O N E E L.

PETER, LE FORT, MENSIKOFF. *Eentge Soldaaten.*

MENSIKOFF.

Eindelyk mag ik u weder zien! ô Peter... ô myn keizer! En u, Le Fort! waardig vriend van den luisteryksten monarch! In welk eene kleeding moet ik u beiden hier ontmoeten!..

PETER.

Waarde Mensikoff, spreek een weinig zachter. Gy mogt ons hier bekend maaken,

LE FORT.

Wat mag u hier heen voeren? Is het thans in Moscovie in stilte? houden de oneenigheden op?

MENSIKOFF.

Zo dat zo ware, zoude ik my dan, een oogenblik, onttrokken kunnen hebben aan het bestuur des keizerryks, aan myne zorge toebetrouwd?

PETER.

Hemel! wat hoor ik?

MEN-

MENS:KOFF.

Daar ik niet aarsfelde de bevelen uwer majesteit, ge-
duurende uwe reizc door verscheiden gedeelten van eu-
ropa, met alle getrouwheid, te volvoeren, liet ik de voor-
naamsten van uw hof byeen vergaderen: ik deelde
hen uw oogmerk mede, hen toonende, dat gy u zelven
niet te goed achtte alle middelen natespooren ten einde
de nutte kunsten en wetenschappen ten eenigen tyde in
uw keizerryk te doen bloeijen. Allen waren zy, wegens
uwe oogmerken, opgetoogen; ieder hunner zag ik, al
stiltwygende, uwe uitzichten bewonderen en met derzel-
ver goedkeuring bekroonen. Zy scheenen allen uwe te-
rugkomst met geduld te willen afwachten; doch se-
dert zy zyn te weeten gekomen, dat gy in uwe staaten
waart terug gekeerd, zonder dat zy wisten waar gy u
ophield, hetgeen gy my verboden had te melden, zyn
de boyards, nydig wegens den rang en het vermogen
waarmede uwe majesteit my vercerd had, afgunstig tegen
my geworden. Zy hebben beslooten my te verdelgen,
zy hebben myne eer belaagd en myn gedrag in verden-
king gebragt, waarop eenige saamgezwoorenen tegen
my te saamgespannen hebben, my beschuldigende alleen de
oorzaak van uw afwezen te zyn, en dat ik op uw leven
toelegde, en langs dien weg uwen troon trachtte te be-
klimmen. Ja, eindelyk wierd ik als een verraader, een
geweldenaar uit uw paleis gesleept, en naar den toren ge-
bragt, waar ik, gevangen, en in ketenen gesloten, myn ver-
blyf moest houden.

PETER.

Hemel!

Tweede Bedryf.

LE

60 CZAAR PETER DE GROOTE.

LE FORT.

Het had immers u weinig moeite gekost uwe onschuld te doen blyken door de bevelen te toonen die gy, van tyd tot tyd, van uwen keizer ontvingt?

PETER.

Zulks komt my ook voor.

MENSIKOFF.

Myn vorst, hierdoor zoude ik immers het geheim aan den dag gebragt hebben, hetgeen gy my bevolen had zorgvuldig te bewaaren. Dus had ik het dorp moeten noemen, alwaar gy, onbekend, wilde blyven, en waarvan gy me verboden had de minste melding te maaken. Ik wilde my liever aan de slaverny en de schande, ja aan den dood blootstellen, dan u te mishagen door uw gebod te overtreden.

PETER.

Ik herken myn' Mensikoff aan deze onwrikbre trouw. Verhaal my verder hoe het voords met de oneenigheden, in myn ryk, afliep.

MENSIKOFF.

De raad vergaderde. Ik moest voor hem verschynen, en zonder myn' rang of myne diensten aan het ryk in aanmerking te neemen, wierd ik verweezen myn hoofd te verliezen, byaldien uwe majesteit aan het volk niet weder werd gegeven. Ik verzocht naar deze plaats heen te mogen trekken; waarheen ik begeleid ben van eenige uwer bevelhebbers, benevens driehonderd soldaaten, dewelken ik bevolen heb zich eenige schreeden
van

van hier verwyderd te houden. Ik nader u thans, alleen verzeld van deze weinige soldaaten. (*Hy wyst op zyn gevolg en werpt zich geknield voor Peter neder.*) My op myne kniën voor u nederwerpende, in myn' ongelukkigen toestand, smeek ik uwe majesteit de eer te willen handhaven van een' uwer getrouwste onderdaanen.

PETER.

Rys op, Mensikoff! rys op, smeek ik u: het is in myne armen, en niet aan myne kniën, dat ik een' onderdaan . . . een' vrind als Mensikoff, begeer te rechtvaardigen. (*Hy richt hem op en omhelst hem.*)

MENSIKOFF.

ô Vreugd! deze uwe ontmoeting doet my alle myne tegenheden niet meer gedenken.

LE FORT.

Wy dienen geen' tyd te verliezen. Welaa, myn vorst! gy moet u spoedig aan uw volk vertoonen.

PETER.

Ja, laaten we ons spoeden, en door my aan myne onderdaanen te vertoonen alle de oneenigheden op doen houden. Myne vrinden, de oogeblikken zyn thans alderdringendst (*Tegen Mensikoff.*) Ik zal my ten eersten aan het volk, hetgeen u op uwen togt verzellen moest, doen zien; ik zal zelf aan hen openbaaren dat gy onschuldig zyt, en dat gy u als een braaf onderdaan, naar myn bevel, hebt gedraagen. Daarna zal ik hier wederkeeren om alle myne schulden, die ik my verplicht reken af te doen, te betaalen.

Tweede Bedryf.

CA.

62 CZAAR PETER DE GROOTE.

*Catharina verschynt , in het verschiet van het tooneel.
Zy nadert omzichtig , zonder dat de geenen , die zich op
het tooneel bevinden , haar gewaar worden ; echter
is ze naby genoeg om de volgende uitdrukkin-
gen te kunnen verstaan.*

PETER.

o Gy, voor wie ik in de zuiverste liefde blaak! gy, die ik wenschte de myne te maaken, in dit nederig ge-
waad! hoe gelukkig zou deze vereeniging, zonder
pracht of luister, myner ziele zyn geweest!.. Doch laat
ik hier niet meer aan denken... Niemand ziet ons hier;
laat ons van dit oogenblik gebruik maaken om ons van
deze plaats te verwyderen: laaten wy hier niemant stoo-
ren. Welaan, volgt my.

MENSIKOFF, *ter zyde.*

Welk een geluk voor my, dat ik hem weder by zy-
ne onderdaanen zal brengen!

PETER, LE FORT, MENSIKOFF, *en de Soldaaten
gaan, door de buitendeur, heenen.*

A C H T S T E T O O N E E L.

CATHARINA, *alleen.*

R E C I T A T I V E.

Wat hoor ik!.. Peter!.. Zie ik u aan my ontrooven?...
Zy ylt spoedig naar de deur, door welke Peter vertrokken is.
Ge ontvlucht me?... o Hemel! konde ik ooit die daad gelooven?
Hoe! op den dag van onze trouw,
Verlaat ge my!.. Helaas! wat bittere rouw!
Zy valt op eene bank neder en vervolgens op eene tafel,
die 'er naby staat.

N E.

NEG ENDE TOONEEL.

CATHARINA, *in zwym liggende*, George *in 't verschiet*.

F I N A L E.

Wat zie ik? . .

GEORGE.

*Hy loopt spoedig naar Catharina, dewelke hy in zyne
armen neemt.*

Ach! zy is bezweeken! . .

George zich keerende naar de kamer van Catharina, roept hy.

Geneveve, Caroline, Alexis, ach!

T I E N D E T O O N E E L.

CATHARINA, *nog in zwym liggende*.

GEORGE, GENEVEVE, CAROLINA, ALEXIS,

MATHURYN, *Dorpelingen*.

GEORGE.

Schiet toe, myn vrienden! *o* wat slag! . .

Zy zwynt! dat uwe hulp my diene.

GENEVEVE, CAROLINA EN ALEXIS,

Catharina ondersteunende.

o Vrindinne!

Het geheele Choor.

Catharine!

Wie maakt haar zinnen dus verward?

CATHARINA, *met eene bedwelmde stemme.*

Hy is reeds weg, ik zal 't bestriven.

C H O O R.

Leef, leef voor ons, verwin nu smart.

Vertroost, met moed, ons droevig hart.

Tweede Bedryf.

CA

64 CZAAR PETER DE GROOTE.

CATHARINA.

Kan 't mooglyk zyn , helaas! waar zal ik troost verwerven?
*Zy komt van lieverlee by zich zelve , en ziet allen , die
haar omringen , met bewondering aan.*

Ach! hoe gy

Hier by my? . .

Allen tegen CATHARINA.

Wat heeft u neêrgeflagen?

Wat droefheid kwelt uw' geest?

Om wien riept gy bedeesd?

CATHARINA.

Ach! wilt een droeve vrouw beklagen.

Ach! Peter is me ontvlucht , by 's heenci welk een pyn!

C H O O R.

Wat hooren wy? Helaas! kan 't mooglyk zyn!

Daar ge u , op morgen , zoudt verbinden!..

Kan ooit die snoodheid weêrgaê vinden?

CATHARINA.

Ja , ik wil hier sterven van verdriet.

Ik overleef die snoodheid niet.

C. H O O R.

Daar ge u , op morgen , zoudt verbinden!..

Kan ooit die snoodheid weêrgaê vinden?

Hemel! 't is met haar gedaan ,

Zy kan dees droefheid niet weêrstaan.

CATHARINA.

Neen , ik overleef dit niet.

'k Wil hier sterven van verdriet.

C H O O R.

Daar ge u op morgen &c.

Einde des tweeden Bedryfs.

DER-

 DERDE BEDRYF.

Het tooneel verbeeldt eene eenzame plaatze, niet ver van het Dorp. Aan de eene zyde van het tooneel worden eenige woningen gezien, aan de andere zyde staat een groene grasbank, in het verschiet ziet men een heuvelachtig gebergte, van het welk men door verscheiden wegen op het tooneel komt.

E E R S T E T O O N E E L.

CATHARINA, zittende op de grasbank; GEORGE,
GENEVEVE, CAROLINA: deze drie laatste komen
op het tooneel.

CATHARINA.

Laat me alleen, myne vrinden, laat me alleen. Als ik my van u zie verzellen, verzwaaren uwe traanen, die gy met de myne vermengt, myn zielverdriet. Ik bid u, laat me alleen.

GENEVEVE.

Zouden wy jou, in deze droevige oogenblikken, verlaten? neen, neen, wy zullen je overal verzellen.

CAROLINA.

Laaten wy toch by u blyven.

GEORGE.

Tracht u toch niet aan onze vrindschapsblyken te
Derde Bedryf. **E** ont-

66 CZAAR PETER DE GROOTE.

onttrekken, verfmaad de hulp niet van een huisgezin, dat u wenscht alle mogelyke vertroosting toe te brengen.

CATHARINA, *opstaande*.

My vertroosten? neen, nimmermeer. Vergeefsch hoopt gy zulks... ô my ongelukkige!.. wie zoude kunnen vermoed hebben, daar ik, dezen morgen, myne traanen door de ftreelendfte vooruitzichten van heil liet vloeijen, dat ik, heden nog, traanen van fmarte en de zielgrievendfte wanhoop zoude plengen?..

GEORGE.

Beur u zelve toch een weinig op, Catharina, ei, beur u een weinig op. Poog een die u misleidde te vergeeten. Veracht hem die myne weldaaden onwaardig was, en niet verdient den naam van uw' man te erlangen.

CATHARINA.

Wat yzelyk denkbeeld! verraaden te worden door hem dien men reder bemint! (*Met vervoering.*) Hemel! wie zag ooit zulk eene fmoedheid!... welk eene ontrouw!... zich zo beminnelyk, zo deugdzaam aan my te vertoonen:... my zyn woord van trouw te geeven!.. het myne aan my te ontrukken, en op het zelfde oogenblik dat we zwoeren elkanderen fteeds te zullen beminnen, my te verlaaten!.. van my weg te vluchten!.. Ja, vlucht vry. Ga, tracht vry anderen, door uwe fchyndeugd, te verblinden. Ik zal poogen u uit myne gedachten te verbannen... u, voor eeuwig, te vergeeten. Wat zeg ik? te vergeeten!.. zou my zulks wel mogelyk zyn?.. alles zal my hier uw beeld voor oogen brengen,

gen. Alles zal my uw' naam en uwe misdaad herinneren. . . Ja ik zal my van hier begeeven; ik zal voor altyd dit oord ontvluchten.

GEORGE.

Wat wilt gy doen?

CAROLINA.

o Hemel!... wat hebt gy voorgenomen?

GENEVEVE.

Hoe! zou je ons verlaaten kunnen?

T W E E D E T O O N E E L.

Q U A T U O R.

CAROLINA, GENEVEVE *en* GEORGE,
te samen.

Wat hoor ik! wilt gy heenen gaan?

Ik smeek u, blyf! wat gaat u aan?

Troost, om de vriendschap die ons bond,

Die ons hier te vreên deed leeven,

Onze smarte, op dezen stond.

GEORGE.

Hoor ook George, op dezen stond;

Wil hem niet begeeven.

CAROLINA, GENEVEVE *en* GEORGE.

te samen.

Hoor ons allen, op deez' stond;

Wil ons niet begeeven.

CATHARINA.

Helaas, gy weent! laat af, schreit toch niet meer.

Weest niet zo straf myn droefheid aan te kweeken.

68 CZAAR PETER DE GROOTE.

CAROLINA, GENEVEVE en GEORGE,
te samen.

In wat oord ge u ook bevind,
Gy vind, van ons geweeken,
Geen plaats waar men u teed'rer mint.

CATHARINA.

Naar welk een oord zoude ik my heen begeeven,
Daar hy geduuzig niet zou voor myne oogen zweeven?

CAROLINA, GENEVEVE en GEORGE,
te samen.

Denk aan d'ondankbren toch niet meer.

GENEVEVE.

Ik, die hem moederlyk beminde.

CAROLINA.

GENEVEVE.

GEORGE.

Ik, die als broeder
hem bezinde,

Ik, die hem moeder-
lyk beminde,

Ik, die als vader hem
bezinde,

'k Haat hem nu: hy
heeft deugd noch
eer.

'k Haat hem nu: hy
heeft deugd noch
eer.

Hy verdient myn
gunst niet meer.

CATHARINA.

Hy scheen zo braaf, 't was of hy trouw my minde...
Die snoode geeft my door het pynlykst harteleed.

CAROLINA, GENEVEVE, GEORGE.

Hy 's loos van aart, hy baarde u smart.

CATHARINA.

Ach, dat die oorzaak van myn smart "
Nooit weér een plaats vinde in myn hart.

CAROLINA, GENEVEVE, GEORGE.

Hy 's loos van aart, hy baarde u smart.

CATHARINA. CAROLINA, GENEVEVE
en GEORGE.

Ach! dat die oorzaak van myn Hy 's loos van aart, hy baarde u
smart smart,

Nooit weêr een plaats vinde in Verban hem in uw deugdzaam
myn hart. hart.

DERDE TOONEEL.

CATHARINA, GEORGE, CAROLINA en ALEXIS.

ALEXIS, *byna ademloos van den berg komende, en
met een halfgebrokene stem.*

Ik heb hem gezien. Ik heb hem gezien. . . ?

GENEVEVE.

Wat wilt gy toch zeggen met, ik heb hem gezien?

ALEXIS.

Dat ik hem gezien heb, dat ik hem gezien heb. —
Hy is nog hier.

GEORGE, *ongeduldig.*

Wie?

ALEXIS.

Peter.

CATHARINA.

Wat hoor ik? . . .

GEORGE.

Kan 't mogelyk zyn?

ALEXIS.

o Ja, Peter en André. Ik heb ze alle twee gezien,
Derde Bedryf. E 3 daar

70 CZAAR PETER DE GROOTE.

daar ginder by den ingang van het woud. Zy waren by dien grooten heer die zo even by ons kwam, daar waren wel driehonderd. . . ja, meer dan driehonderd soldaaten by hen, die allen op de kniën nedervielen voor hem, en geduurig vivat riepen, waarna Peter en André elkaër omhelsden, voor het oog van al het volk: zy deden de kleederen, die ze aan hadden, uit, en trokken anderen aan vol goud en diamanten en kostelykheden, toen presenteerde de soldaaten hun geweer. 'Er wierd getrommeld, getrompet, en de vaandels wierden in het ronde geflingerd, ô myn tyd! myn tyd! wat was het alles voortreffelyk! . .

CATHARINA.

Welk een voorgevoel doorwoelt alle myne leden! . .

GENEVEVE.

Wat zou dit toch alles zeggen willen?

GEORGE.

Ik weet het waarlyk niet.

CATHARINA.

Zulks valt my niet zwaar te raaden. . . Gy weet dat Peter steeds zyne afkomst heeft verborgen gehouden. . . Die voorname heer die daadlyk hier was, en hier is geen twyffel aan, heeft hem zekerlyk eene of andere tyding gebragt die hem verplichtte met hem te vertrekken.

Hier verschynt Menzikoff in het verschiet op den berg.

Hemel! daar is hy. . . Hy komt naar ons toe. . . waarde vrienden! wilt my toch niet begeeven. Ondersteunt my, op dat ik de snarte verbergen mooge die myn geheele ziel vervoert.

VIER.

VIERDE TOONEEL.

CATHARINA, GEORGE, GENEVEVE, CAROLINA,
ALEXIS.

MENSIKOFF, naar Catharina toetredende, waarop hy,
van verre, eenige oogenblikken zyne aandacht
vestigde, ter zyde.

Welk eene voortreffelyke houding!.. welk een in-
neemend voorkomen!.. Laat ik haare verwondering
niet te zeer tot my trekken.

*Tegen Catharina, wyzende op den bloemenkrans dien zy
op het hoofd heeft.*

Ik zie aan dat schoone sieraad dat het Catharina zyn
moet, dewelke ik hier voor my zie?

CATHARINA, koelzinnig, doch met nederigheid.

♫ Ja, ik ben het zelve... Gy komt zekerlyk, myn
hart zegt het my, herwaard, om ons bekend te maa-
ken, dat Peter ons dorp zal verlaaten!

MENSIKOFF.

♫ Ja, wy vertrekken morgen naar Moscovie.

CATHARINA, ter zyde.

Morgen?.. ♫ Hemel! het is voor my gedaan. (*Tegen
Mensikoff.*) Ik heb my altyd verbeeld dat Peter van eene
verhevene geboorte moest zyn. Denkelyk zyt gy een
zyner vrienden, een zyner bloedverwanten?

MENSIKOFF.

Een zyner bloedverwanten?.. ♫ ja, ik ben een zy-
ner kinderen,

Derde Bedryf.

E 4

GI-

72 CZAAR PETER DE GROOTE.

GENEVEVE.

Hoe! mynheer! zou hy jou vader zyn?

MENSIKOFF.

Ja, myne vrienden.

CATHARINA.

Hoe kan dat weezen, mynheer? zyne jaaren zyn nog zo hoog niet dat hy. . .

MENSIKOFF.

Ik verzeker u, dat hy myn vader is; hy is uw vader; hy is de vader van allen die dezen ganschen ontrek bewoonen; is een ryksmonarch, die zich onôphoudelyk bezig houdt met het geluk zyner onderdaanen te bevorderen: is zulk een niet, met de daad, hun vader? Weet, myne vrienden, weet, bekoorlyke Catharina, dat dees beminnenswaardige sterveling, wiens afkomst gy vertrouwde dat zo duister was, dat die werksman, die zo lang in het midden uwer verkeerde en arbeidde, (wie toch van u allen zoude zulks ooit hebben durven vermoeden?) .. Peter Alexiowitz, onzer aller meester, onze keizer is.

Allen, behalven Mensikoff.

Hem! . . .

CATHARINA.

Hoe hevig word myne ziele, op het onverwachtst, getroffen! ô voorbeeld van waare groothed! ô weêrgaellooze deugd! . . . Dat voorhoofd dat ik zo menig werven met zweet, door onvermoeiden arbeid, overdekt zag, heeft de keizerlyke kroon getorscht? Die eenvoudige, die nede-
ri-

rige, die yverige werksman is Peter, der Rusfen keizer! Nochtans verzekerde hy my, ja hy zeide my, nog dezen morgen, dat hy niet wist uit wien hy gesprootten was; dat hy niets bezat; dat hy. . .

GENEVEVE.

ô Ja, mynheer, wy waren altyd in de weere zo veel wy konden, hem zyn lot draagelyk te maaken: want wy verbeelden ons dat hy geen mensch had die voor hem zorgde.

CATHARINA.

Hy heeft langer dan een jaar in ons dorp verkeerd. Waarom of hy toch al dien tyd zyne grootheid en zyn' rang heeft verborgen gehouden?

MENSIKOFF.

Waarom, bevallige Catharina? om by ulieden het waar geluk te smaaken, dat geluk, zó zelden aan een' vorst bekend. Hy wenschte zich te zien beminnen, niet om den rang dien hy bekleed, maar omdat hy, uit hoofde zyn'er hoedanigheden, verdiende bemind te worden om in het binnenste uwer ziele te leezen, om te onderzoeken wat in dezelve omging, en om van tyd tot tyd meer en meer uw vertrouwen en neiging voor hem te winnen, ten einde daardoor by zich zelve volkomen overtuigd te zyn, dat gy in hem het vertrouwen zult stellen, dat hy, ten eenigen tyde, eene keizerin den troon zal doen betreeden, die hem in deugden gelyk is.

CATHARINA.

Wat hoor ik?..

Derde B:dryf.

E 5

MEN.

74 CZAAR PETER DE GROOTE.

MENSIKOFF.

o Roemwaardigste aller vrouwen! het is geen tyd meer u iets verborgen te houden. Ja, Peter heeft u tot deszelfs gemalinne verkoren! Hy zal hier aanstonds zyn om u zelve, dien zo hoogverheven eernaam aan te bieden in tegenwoordigheid van alle zyne bevelhebberen en inwooneren van deeze landstreek. Hy heeft my afgevaardigd aan u bekend te maaken, het geen hy besloot hier te verrichten. Zie my hier, als de eerste, om u de hulde toe te wyden van den roemwaardigsten en deugdzaamsten vorst. (*Tegen George en de overiger.*) o Myne vrienden! buigt u met my neder voor haar die den troon van Rusland zal betreden.

Allen, behalven Mensikoff.

Hemel!

Mensikoff en alle de overigen werpen zich geknield voor Catharina neder.

CATHARINA, geheel vervoerd.

Wat doet gy? Gerechte hemel! Wat doet gy?.. Ik ten troon verheven worden!. Ik de gemaalin van den Czaar? neen, neen, nooit zal ik gelooven kunnen... dat de machtigste vorst, de roemrykste der menschen zyne keuze op my... Myne vrienden, kunt gy dit gelooven?... (*Tegen Mensikoff.*) In 's hemels naam, gebruik my niet ten doel uwer spotterny; heb medelyden met eene vrouwe, die geen meesteres van haare hartsgefeldheid is, en tracht toch haare finarte en vervoeringen niet te vermeerderen.

M E N -

MENSİKÖFF.

Wil niet twyffelen, en wees toch meesteresse van u zelve: verdubbel uwe krachten, opdat gy de glorie, die voor u bereid is, kloekmoedig moogt aanvaarden. Denk, deugdelyke Catharina! denk aan het geengy waardig zyt te erlangen. De keizer wacht my. Ik zal my by hem voegen, ten einde myne bevelen aan het volk, dat hem verzelt, mede te deelen.

Tegen George en de overigen.

Laat gy, myne vrinden, hier alle de bewooners van deeze landstreek te saamen roepen, opdat zy zich met u vereenigen, en aan den keizer alle blyken van achting en liefde, die hy waardig is, moogen opdraagen.

GENEVEVE, met eene vervoering van vreugde.

Ik zal al myn best loopen, mynheer, ik zal al myn best loopen.

Mensikoff begeeft zich naar het gebergte; op dat zelfde oogenblik verschynen in het verschet Mathuryn, de Notaris met eenige Dorpelingen op het tooneel, Alexis en Carolina gaan hen tegen, en, terwyl Geneveve het volgende spreekt, zyn ze bezig als elkanderen verhaalende, hetgeen ze, zo even, van Mensikoff gehoord hebben.

Ja, ja, ik zal dit groote nieuws alle menschen, aan het geheele dorp vertellen. . Komt. komt. Het kwam my byna ook ongeloofelyk voor dat Peter een slecht mensch of een valsaaris kon wezen. Men kon zo klaar, dunkt me, zyne goedheid, zyne oprechtheid uit zyne oogen zien. Nooit bedrieg ik me in het voorkomen van een' braav' mensch, neen, nooit bedrieg ik my daarin.

Derde Bedryf.

VYF-

76 CZAAR PETER DE GROOTE.

VYFDE TOONEEL.

CATHARINA, GEORGE, GENEVEVE, CAROLINA,
ALEXIS, MATHURYN, DE NOTARIS, *Scheeps-
timmerlieden en Dorpelingen.*

ZINGENDE SAAMENSpraak.

CAROLINA, ALEXIS, GEORGE.

Ja, 't is de vorst, zo waard' gepreezen.

C H O O R.

o Welk een vreugde! is het wel waar?

CAROLINA, ALEXIS, GEORGE.

Ja, hy zal hier daadlyk weezen.

C H O O R.

o Welk een vreugde! is het wel waar?

CATHARINA, *zich in hun midden voegende.*

Ja, vrienden, ja, die my straks deed voor ontrouw vreezen,

Hem, dien 'k verachte als wyfelaar,

Is Peter, is onz' aller braave Czaar.

C H O O R.

o Welk een vreugde! is het wel waar?..

GEORGE.

o Ja, hy zal hier aanstonds weezen:

Zodra gy hier den vorst ontmoet,

Valt dan, met my, hem voort te voet.

GENEVEVE, CAROLINA,

ALEXIS, MATHURYN

GEORGE.

en Dorpelingen.

Zodra men hier den vorst ont-
moet,

Valle elk, van ons, hem voort te
voet.

Zodra gy hier den vorst ont-
moet,

Valt dan, met my, hem voort
te voet.

Van

*Van verre word een krygsmarsch, zeer zacht, gespeeld,
welk geluid allengs aangroeit.*

*De volgende twee regels worden door allen, behalven
CATHARINA, zeer zacht, gezongen.*

Wilt nu de vreugde wat betoomen;
'k Zie hem daar komen.

CATHARINA, ter zyde.

Ach! waar ben ik?
't Hart klopt my van schrik.

*Terwyl de marsch word vervolgd, komt Mensikoff aan het
hoofd van de lyfwacht des keizers van den berg. Eenigen, die
de standaarden des keizers draagen, verzellen de lyf-
wacht. Voorts doet Mensikoff dezelve, in het ver-
schieet des tooneels, in een half rond schaaren. Hier
na verschynt Peter, in zyn keizerlyk gewaad ge-
dost, leunende met zyn' rechter arm op den
schouder van Le Fort, die gelyk een bojard
gekleed is. Hy word van zyne bevelheb-
beren gevolgd, waarna nog een gedeelte
der lyfwacht verschynt. De trein
word door een compagnie soldaaten
geslooten, die zich boven op het
gebergte gerangschikt bly-
ven onthouden.*

ZESDE EN LAATSTE TOONEEL.

DE VORIGEN, PETER, LE FORT, MENSIKOFF,
Bevelhebbers, Lyfwachten en Soldaaten.

Zodra Peter, van verre, naar voren op het tooneel gekomen is, word met het speelen van den marsch opgehouden, en alle de Dorpelingen, aan welker hoofd zich Catharina, George en zyne bloedverwanten bevinden, werpen zich voor den keizer neder.

PETER, recht Catharina met drift op.

Sta op, Catharina! (*Tegen de overigen.*) Staat, gy allen op. (*Zy staan allen op.*) Bewooners van deeze landstreek! waarde vrienden! medgezellen! . . . Het is my niet meer mogelyk wien ik ben voor u verborgen te houden. Ja, ziet in my Peter Alexiowitz, uw' keizer; en ziet, in deezen, Le Fort, myn' staatsminister, myn' vrind, myn' raadsman. Wy wenschten, nog eenigen tyd, het genoegen te hebben, by ulieden, als onbekend door te brengen; dan het zyn de oneenigheden die, aan myn hof, uitbarsten, dewelken my verplichten my te spoeden, en my daarheen te begeeven en u te verlaaten. Ik kon niet op my verkrygen, ô myne vrienden! u te verlaaten zonder u, vooraf, te komen zien. Ik kom u, vaarwel, zeggen, en u alle myne verschuldigde erkentenis, voor uw' vrindschappelyken omgang, met my, betuigen. (*Tegen George.*) Wil my ombelzen. George. (*George, schroomvallig zynde Peter te naderen, komt hy zelf naar hem toe, en drukt hem in zyne armen.*)

GEORGE.

Uwe majesteit vernedert zich te veel.

PETER.

Ik my dus te veel vernederen! .. Neen, myn vriend! onze overeenkomst van denken maakt ons wederzyds onze achting waardig. Gy waart myn weldoener, toen gy geloofde dat ik noch geld noch bloedvrienden had: ik behoor, op myne beurt, uw weldoener ook te zyn. En wat ben ik u, ô deugdliovende en allerbevalligste Catharina, niet verschuldigd? Gy hebt myn hart, dat van natuure onmededoogend en woest dacht, menschlievende doen denken. Gy deed het trapsgewyze vatbaar worden voor de edelste gevoelens! ô myne weldoenster! ô myne onwaardeerbare vriendin! Den rang, die u, door my, word aangeboden, ben ik uwer verdiensten schuldig. Aanvaard, ô Catharina! met myne hand den eernaam van keizerin.

CATHARINA.

Mag ik wel gelooven het geen ik hoore! .. Hoe, Peter!!! (*En' nederigen toon aanneemende.*) Hoe!.. zoude uwe majesteit! ..

PETER.

ô Ja, ten einde myn eigen geluk en dat myner onderdaanen te verzekeren, tracht ik u aan my te verbinden met de onverbreckbaarste banden, en u myne kroone op te draagen.

CATHARINA.

Neen, neen, deze eere is my al te groot, dan dat ik ze zoude durven aanvaarden ô doorluchtig vorst!
Derde Bedryf. wil

80 CZAAR PETER DE GROOTE.

wil my slechts die geene laten, waarvoor het noodlot my geschikt heeft. Misfien zal ik de taak eener vrouw, die in nederigen staat geboren is, kunnen volbrengen, daar ik my voor die, dewelke eene monarchin dient te verrichten, te zwak zoude bevinden. Ik durf uw aanbod niet aanvaarden.

PETER.

Wie toch zoude beter aan dien rang kunnen beantwoorden? . Aanbiddelyke vrouw! Uwe weigering maakt u myne keuze nog waardiger. Het is vergeefsch dat gy u tegen onze verbindtenis tracht te verzetten. Alhoewel uwe kiefche wyze van denken u fchynt te beletten myne wenschen te vervullen, zy kan u toch niet beletten my uwe eeden, aan my gezworen, te volbrengen. Bedenk, Catharina! dat gy my uw woord hebt gegeven, en dat ik u het myne gaf, ja dat ons huwelykscontract ons reeds verbonden heeft.

CATHARINA.

Toen ik dat huwelykscontract tekende, toen ik u myn woord van trouw gaf, dacht ik dat gy myn gelyken waart. Gy betuigde my toen zulks; gy misleidde my daarin: dus houden alle de beloften op, en ik ben vry.

PETER.

Hoe, Catharina! durft gy my dat doen hooren! gy, die my zo dikwerf leerde getrouw en oprecht te beminnen! . . Neen, gy hebt my nooit bemind.

CATHARINA, *zeer aangedaan.*

Ik heb u nooit bemind! . . wreede... ach! vergeef my eene vervoering, die my, op dit oogenblik, doet ver-
gee-

geeten wie gy zyt, en wie ik ben. Helaas! waarom bezit ik, als gy, geen keizerryk! geene kroone?

PETER, *wyzende op den bloemenkrans, dien ze op haar hoofd heeft.*

Acht gy dan dat hoofdfieraad voor niets? myne kroone is een gevolg van geboorte, en het lot; de uwe, daarentegen, wierd u, om uwe deugden, geschonken. Ingedaad, Catharina! gy zyt aan my gelyk. (*Tegen allen die ron!ōn hem staan.*) ô Myne vrienden! myne wenschen mochten thans ook de uwen zyn: wilt myne pooging, door uw aller hulpe, ondersteunen; tracht Catharina overtehaalen, myn' wensch gehoor te geeven!

Het geheele Choor, behalven Peter, tegen Catharina.

Ja, ja, wil Ruslands troon betreedē:
 Wil onzen wensch niet tegenstaan.
 Welaan, laat u thans overreedē,
 Neem des keizer aanbod aan.

CATHARINA.

R E C I T A T I V E.

Ik ben my zelf niet meer... De kracht wil my begeeven,
 Heinel! ach! wat thans verricht?..
 Neen, neen, 'k weêrsta niet meer myn' plicht;
 'k Voldoe uw' aller wensch; 'k zal steeds voor Peter leeven.
 Zyn gunste streelt myn hart, 't geen heden klaar bevind,
 Dat men de aanbieding van een' troon kan wederstreeven,
 Maar dat de liefde 't alles overwint.

Derde Bedryf.

F

CHOOR.

32 CZAAR PETER DE GROOTE.

C H O O R.

Dat nimmermeer vergeeten zy,
Dees blyde dag van ons verlangen:
Dat men de liefde erkent'nis wy',
Met harte en mond, in onze zangen.

CATHARINA, *tegen alle de Dorpelingen, &c.*

Ik moet u dan, voor altyd, verlaaten!.. nimmer, nimmer zult gy uit myne gedachten gaan. Zyt verzekerd, myne waarde vrienden, dat, offchoon Catharina uwe keizerin worde, zy uwe vrindinne is, en dezelve altyd blyven zal. Ja, altyd, altyd zult gy myne vrienden zyn.

PETER.

Notaris, geef my het huwelykscontract van my en Catharina. (*Hy neemt het contract van den Notaris, ziet het zelve in. (Tegen den Notaris.)* Zeer goed... *vervolgens Catharina, met tederheid, aanziende, betoont hy zyne tevredenheid over het zelve en geeft het vervolgens aan een' zynner bevelhebber over. (Tegen den Notaris.)* Hebt gy ook het huwelykscontract van Alexis en Carolina?

DE NOTARIS.

Ja, Vorst, daar is het.

PETER.

Ik zal het ook ondertekenen. (*De Notaris bied aan den keizer eene pen aan, waarna hy het contract tekent.*

ALEXIS, *tegen CAROLINA.*

Wel drommels, wat is dat eene eer voor ons!

PF-

PETER, tegen den Notaris, hem het contract en de pen weder geevende.

Gy moet 'er in schryven dat ik ze eene huwlyksgifte van drie duizend ducaaten schenk. (*Tegen Alexis en Carolina.*) Aanvaart nog daarby, beminnelyk paar, dit teken myner vriendschap, het is myne beeldtenis. (*Hy bied haar zyne afbeelding, rondom omzet met diamanten, aan. Alexis neemt dezelve aan, kuscht ze, en geeft ze vervolgens aan Carolina, die het zelfde doet, en daarna dezelve aan haar' hals hangt. Catharina voegt 'er de haare by. Tegen de Scheepstimmerlieden, die zich alle te saamen bevinden aan de zyde waar George staat.*) En gylieden, die ik bekwaam heb gemaakt in eene kunst, die ik zo nuttig oordeelde te zyn, en die door my zo geacht is, komt in myn ryk den scheepsbouw aan myn onderdaanen leeren: richt 'er scheepstimmerwerven op; maakt kundige werklieden. Gy allen moogt staat maaken op de gunst en vriendschap van uwen gewezen cameraad.

B E U R T G E Z A N G E N.

LE FORT, tegen allen die zich op het tooneel bevinden.

Opdat, in Rusland, de onderzaat
 Naar kunst en wetenschap zou streven,
 Heeft onze vorst, als laag van staat,
 Zich gansch Europa door begeeven.
 Wie onzer mag de dankbaarheid,
 Voor dezen dienst, in 't hart verfmooen?
 Dat elk, dit uur, zyn lof verbreed',
 En yverig zich dus laat hooren:

Derds Bedryf.

F 2

„Lang”

84 CZAAR PETER DE GROOTE.

- „ Lang levee onze vorst!
- „ Die, om zyne onderdaanen
- „ Den weg tot roem te baanen,
- „ Moeite en zorg braveeren dorst.

C H O O R.

- „ Lang levee onze vorst!
- „ Die, om zyne onderdaanen
- „ Den weg tot roem te baanen,
- „ Moeite en zorg braveeren dorst.

PETER, *op Le Fort wyzende.*

Le Fort verdient alleen den lof:
Hy deed myn hart voor oeffning blaaken.
Zeer zelden zal een vorst, aan 't hof,
Zich, door kunstliefde, onsterfelyk maaken.
Door wyzen raad van een' braav' vrend
Is hem een heilryk lot beschooren.

Hy, die ten troon zyn' wellust vindt,
Zal d'onderdaan schaars roepen hooren:

- „ Lang levee onze vorst!
- „ Die, om zyne onderdaanen
- „ Den weg tot roem te baanen,
- „ Moeite en zorg braveeren dorst.

C H O O R.

Lang levee &c.

CAROLINA en ALEXIS.

CAROLINA.

Op morgen trouwen wy gewis.

ALEX-

ALEXIS.

Eer dat een jaar zal zyn verloopen,
 Durf ik, (en dit gaat vast niet mis,)
 Met u, op een' Alexis hoopen.

CAROLINA.

*Aan Alexis de beeltenis des keizers, die zy aan haar
 hals hangen heeft, wyzende.*

'k Zal hem dees beeldt'nis, nu en dan,
 Doen kuschchen; 't zal hem wis bekooren.
 En, zo dra hy maar praaten kan,
 Wil ik hem telkens roepen hooren:

Te saamen.

„ Lang leevc onze vorst!
 „ Die, om zyne onderdaanen
 „ Den weg tot roem te baanen,
 „ Moeite en zorg braveeren dorst.

C H O O R.

Lang leevc &c.

GATHARINA, *tegen de aanschouweren.*

Een vorst, die d'onderdaan bemint,
 Mag men, met recht, een' vader noemen,

Op Peter wyzende.

Daar elk in hem een' volksvrind vindt.
 Verheugen we ons hem hier te roemen.
 Indien zyn lust tot wetenschap,
 Ten bloei zyns ryks, u kan bekooren,
 Geeft dan een blyk, door handgeklap,
 Wanneer gy ons zult roepen hooren:

Derde Bedryf.

F 3

Lang

86 CZAAR PETER DE GROOTE.

„ Lang leve een vorst, die deugd en kunst bemint,
„ En in het heil zyns volks zyn' wellust vindt.

C H O O R.

„ Lang leve een vorst, die deugd en kunst bemint,
„ En in het heil zyns volks zyn' wellust vindt.

Einde van het derde en laatste Bedryf.

MISSTELLINGEN.

op Bladz. 3. Regel 3, *staat* Peter en Le Fort. *moet zyn*, Peter en André.

53 — 21 — hem doo — hem door.

57 — 16 — de ander Le Fort heet — de ander André heet.

65 den ondersten regel *staat* onze vrindschappelyken te, *moet zyn*, onzen vrindschappelyken omgang te

75 — 24 — komt komt — komt, komt.

Gene Exemplaren worden voor echt erkend, dan
die, welke door den Secretaris van den Schouw-
burg der Bataafsche Republiek ondertekend zyn.

W. J. Verkoop

X

